FANZINES DEL FESTIVAL DE BLUES (I)

CARRA & ROSER RECORDEN...

Aventures dels

RUNNERS

del Blues de Cerdanyola

Records dels "Runners" del Festival de Blues de Cerdanyola

by

"el Carra" (Juan Pedro Carracedo)

&

"la Roser" (Roser Anglarill)

Recollits i transcrits per Juan Antonio Hidalgo

Altres llibres de Cal Pintxo Editions

I si voleu més informació sobre la història del blues a Cerdanyola teniu també a la vostra disposicio "Cerdanyola, la ciutat del Blues" i "La Tía Felipa, el templo del Blues", de l'editorial Cal Pintxo. Disponibles a Amazon.

Els fanzines del Blues, núm. 1

Dedicado al "Carra", Més de 40 anys posant so a la cultura de Cerdanyola

Els fanzines del Festival de Blues de Cerdanyola (I)
"Aventures d'un Runner del Blues Cerdanyola", by Carra
Primera edició: Octubre 2026
Fotografies: diverses fonts

Edita: **NO és una publicació de:** **Amb el suport de:**

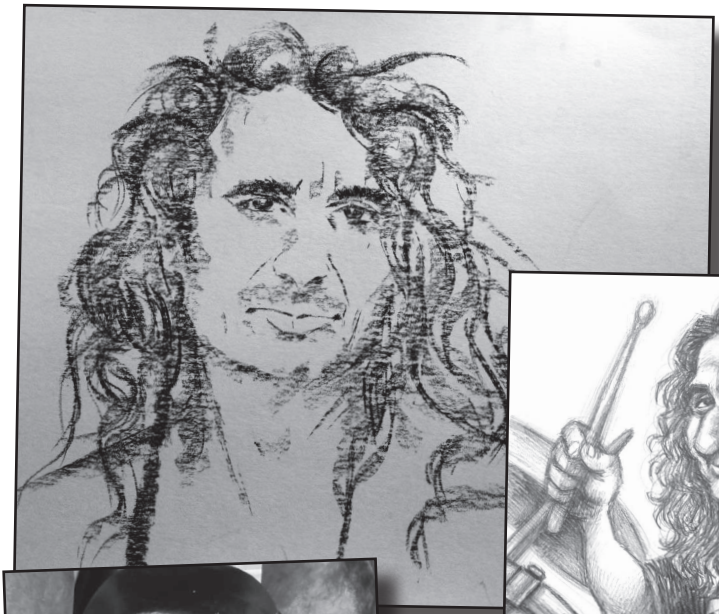
Arts i Disseny Gràfics

Continguts

EL Carra, by Mañosa y Vizcarra ..... Pàg. 4
Editorial (pendent) ..... Pàg. 5
Carra Recorda ..... Pàg. 9
40 anys treballant per al blues de Cerdanyola ..... Pàg. 15
Roser Anglarill, companya i còmplice a les tasques de "runner" ..... Pàg. 16
Els arxius de la Roser *(The Roser Files)* ..... Pàg. 18
Amar Sundy ..... Pàg. 20
Ronnie Earl ..... Pàg. 21
Johnny Winter ..... Pàg. 22
Buddy Guy ..... Pàg. 24
Walter Wolfman Washington ..... Pàg. 25
The Holmes Brothers ..... Pàg. 27
Poster ..... Pàg. 30
Dr. John ..... Pàg. 28
Bob Brozman ..... Pàg. 37
Matt Guitar Murphy ..... Pàg. 40
Lucky Peterson ..... Pàg. 42
New Birth Brass Band ..... Pàg. 43
US3 ..... Pàg. 45
Koko Taylor ..... Pàg. 46
Alvin Lee ..... Pàg. 48
Otis Rush ..... Pàg. 50
Mick Taylor ..... Pàg. 52
Charles Brown ..... Pàg. 53
Charlie Musselwhite ..... Pàg. 56
Willy deVille ..... Pàg. 58
Popa Chubby ..... Pàg. 62
NOVA ETAPA AL FESTIVAL DE BLUES ..... Pàg. 63
Mike Sánchez ..... Pàg. 65
JP Bimeni ..... Pàg. 66
Valoració de 40 anys de Blues a Cerdanyola ..... Pàg. 67

"Remember"... això és un fanzine.
No siguis per tant gaire exigent amb la qualitat o els possibles "gazapos". Editarem al festival del 2027 el II fanzine del Festival de Blues? Misteri. Com tothom sap, els fanzines es sap quan apareixen... però mai quan deixaràn de sortir.

El "Carra", vist per Mañosa y Vizcarra

Durant molts anys, l'escultor Salvador Mañosa va ser una figura molt important al dia a dia cultural de Cerdanyola. Autor de dos dels símbols més emblemàtics de la ciutat (l'escultura a la República de la Plaça Sant Ramon i, sobre tot, el monument a Lluís Companys, popularment conegut com la "C") la seva connexió amb el món del blues té un altre component, desconegut per molts: era l'autor de l'escultura a "La Tía Felipa". Mañosa era, també un gran dibuixant que es va dedicar a retratar als personatges de Cerdanyola que considerava de singular importància per a la ciutat. Entre d'altres... al Carra!!! La qual cosa demostra que l'escultor sabia el que feia quan triava als "notables" de la ciutat que havia d'immortalitzar. També podem veure a un dels protagonistes d'aquest primer exemplar dels "fanzines del blues" retratat per Joan Vizcarra, el mític dibuixant d' "El Jueves". També, per cert, bateria gran aficionat al blues i gran amic de Cerdanyola i de Cal Pintxo.

Recuperant la història del Festival de Blues

Des de fa ja alguns anys, tenim la sort d'organitzar el que potser podríem definir com la "pre-inauguració" del Festival de Blues. Sens dubte, un dels moments més importants del calendari cultural de Cerdanyola. N'hi ha, afortunadament, bastants més. Però, com sabreu tots els que visiteu Cal Pintxo la música forma part del nostre ADN. I quan diem això, volem dir tant de l'ADN del Pintxo com del nostre ADN vital. Des del primer moment en que vam obrir les portes, vam començar a organitzar petites exposicions dedicades a alguns dels nostres herois. Algunes d'elles, amb la col·laboració del nostre amic Juan Antonio, que, quan li vam proposar fer també alguna cosa durant el festival de blues, ens va dir que sí de forma immediata. Aquest any, ens va comentar que ara que el Carra (un dels nostres tècnics de so "de capçalera" a molts concerts) es jubilava era el moment de fer-li alguna mena d'homenatge -potser en forma de "fanzine"- i de pas començar a recuperar part de la història del certamen. El Carra va dir que per ferho era imprescindible comptar també amb la col·laboració de la Roser, amb qui va compartir durant anys la tasca de "runner". El resultat és això que teniu a les mans. Llegiu-lo amb atenció. Pensem que flipareu tant com nosaltres. Ja tenim ganes de llegir el segon fanzine que (tant de bó) poguem editar l'any que ve.

"El Carra y el Ibarro", dues vides unides pel blues

Xavi & Susanna

El Juanan recorda...

Un homenatge a les persones que fan que “les coses passin”

“El Carra forma part del Festival des de molt abans de que el festival comencés”

No recordo quan vaig conèixer “al Carra”. Suposo que puc dic que el conec “des de sempre”. Molt possiblement el devia conèixer donant voltes per l’Ateneu de Cerdanyola i més concretament als estudis d’Antena Directa -en aquell moment emissora municipal mancomunada de Cerdanyola i Ripollet- potser cap a l’any 1985. Ell devia estar ja fent -com jo mateix- algun programa musical. El recordo perfectament tocant l’harmònica en directe en el marc d’unes XXIV Hores de Blues a la ràdio que va muntar Manolo Ibarro. L’Ajuntament encara no havia donat llum verda al I Festival de Blues de Cerdanyola, però la cosa semblava a punt de caure i des de la ràdio es volia fer, crec recordar, “una mica de pressió amable” per aconseguir el sí final. O, repeteixo, així ho recordo. Per aquelles XXIV Hores de Blues a la ràdio van passar algunes figures destacades del blues català. I, repeteixo, el Carra ja hi era. També treballava ja per a les activitats culturals de l’Ajuntament.

Festival de Blues 2018: Cal Pintxo, Carra i Vizcarra

Ara fa alguns anys -més concretament al 2018, també dins del Festival de Blues- vam muntar a Cal Pintxo una exposició de dibuixos de blues del conegut caricaturista de “El Jueves” Joan Vizcarra, bon amic de Cerdanyola, del Festival i de Cal Pintxo. Part important de l’exposició era una caricatura gegant de Ray Charles que no cabia a cap cotxe particular. Calia una furgoneta per traslladar-la des del taller de Vizcarra fins al Pintxo. La solució? La “furgoneta

El Vizcarra amb Ray Charles a Cal Pintxo, obrint el Festival de Blues del 2018

El Vizcarra dibuixant al Carra (rodolí!!!)

del Carra". Que és el mateix que dir la furgoneta del Festival de Blues durant les setmanes que dura el festival. Vam anar tots dos a Barcelona per buscar aquell quadre gegant i, tant a l'anada com a la tornada, "el Carra" es va dedicar a explicar-me les mil i una històries i anècdotes que havia viscut anant a buscar a tots els artistes que havien visitat el Festival. Algunes eren divertidíssimes, altres gairebé increïbles... I jo cada vegada estava més sorprés. D'algunes, havia escoltat anteriorment rumors. De la major part, però, no en tenia ni idea. I durant la conversa, em va deixar una frase que també em va cridar l'atenció: "no estic segur del tot, però diria que potser soc la única persona que ha participat, d'alguna forma, a TOTES les edicions del Festival de Blues" (spoiler: després vaig descobrir que com a mínim hi ha una altra: el "Rigo").

"Les mil i una anècdotes del Carra com a 'runner' del Festival havien de ser immortalitzades"

Fa ja molts anys (Manolo Ibarro, ideòleg i primer director del Festival, ho podrà confirmar) que a mi em volta pel cap que estaria bé que algú recopilés les mil i una històries que els han passat als responsables del Festival. Moltes mes les havien explicat, en converses informals, el mateix Manolo i altres de les persones que el coordinen. Però mai havia pensat en les anècdotes que viuen altres figures, com els "runners"...

Les "anècdotes del Carra" se'm van quedar al cap. Fins ara, any 2026, en el qual es dona una doble circumstància: arriba una nova edició del Festival de Blues i estava segur de que els amics de Cal Pintxo em preguntarien, com cada any, "quina moguda muntem per obrir el festival". Però és que, a més... "el Carra se ha jubilao"!!! Quan el festival comenci, farà ja alguns mesos que haurà tancat la seva etapa professional. S'estarà dedicant, al 100 %, a la bateria i el blues (dues de les seves grans passions). I seguirà sent, també, una de les peces clau de la Comissió Organitzadora del Festival de Blues de Cerdanyola. Em va semblar, doncs, que

El "Rigo" amb el cartell del I Festival de Blues, salvat per ell per a la posteritat i potser la única persona que ha participat a TOT els Festival de Blues

Carra, sonoritzant un dels concerts de cicle Música de Cambra al Museu d'Art de Cerdanyola

era un moment idoni per publicar un nou volum de la col.lecció de llibres de l'editorial Cal Pintxo. Amb un doble objectiu. Recollir "per a la posteritat" els records de Carra, un dels "runners" del festival (Roser Anglarill és una altra de les figures clau en aquest tema, com ell mateix s'encarrega de recordar de forma insistent). I, al mateix temps, retre homenatge a una d'aquelles persones que, durant tantes dècades, han fet possible les milers d'activitats culturals que s'han organitzat a Cerdanyola.

I, d'altra banda, deixar constància de la tasca d'una de les persones que han format part dels equips de l'Ajuntament des del 1979, any en el qual es va recuperar la democràcia als ajuntaments després del franquisme. Una "generació" (la del 1979, per així dir-ho) que, des de fa uns anys, està ja plegant. En alguns casos perquè -com és el cas del Carra- ha arribat el moment de jubilar-se. En altres, malauradament (com Xane, Orlando o Xavi Gordo, per esmentar només tres noms) ens van deixar abans d'hora.

Avui, doncs, recollim els records -i aprofitem per retre homenatge- al Carra. I obrim una porta que ens agradaria pensar que podria tenir continuitat, d'aquí a dotze mesos, durant la propera edició del Festival de Blues, amb un nou quadernet, similar a aquest, recollint els records i les aventures d'altres de les persones que han jugat un paper clau en la història del Festival. La intenció, avui, és com a mínim intentar-ho.

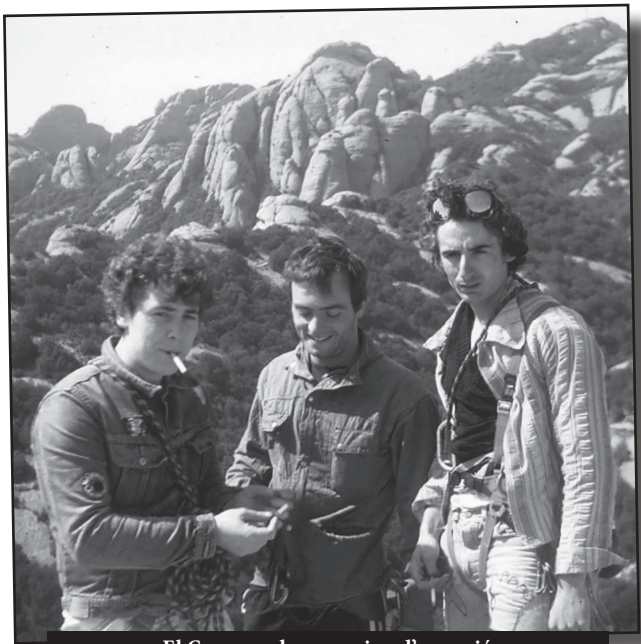
J.A. Hidalgo
Juny 2026

Carra recorda...

“Per a mi, la història del Festival Blues comença als anys 70”

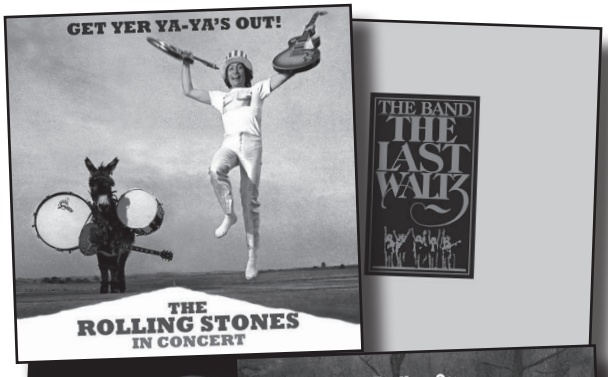
Quan vam començar a parlar de la possibilitat de llençar aquest “llibre-fanzine” sobre els seus records com a “runner” del Festival de Blues de Cerdanyola, el primer que va fer Carra va ser aturar la primera de les entrevistes i dir-me que abans de començar a parlar del Festival de Blues creia que, per posar-ho tot en context, volia primer parlar una mica dels seus anys de joventut pels carrers del poble. Uns anys que eren molt importants per a explicar perquè, per a ell, el Festival de Blues va començar dècades abans de que es fes el primer concert...

“Jo vaig nèixer a Sao Paulo (Brasil) un dia de juny del 1961. Per tant. al 1974, als darrers anys de la dictadura franquista, era un adolescent que corria amb els seus amics pels carrers d’una Cerdanyola fosca i trista, sense gaire oferta cultural. I en tot cas amb una oferta cultural molt més petita que la que hi havia a altres pobles i ciutats del nostre entorn més immediat.

El Carra, amb uns amics, d’excursió

Des de molt jove -de fet, des de sempre- m’apassiona la música. I com et deia jo mirava al meu voltant i em sabia molt greu que a Cerdanyola no poguéssim tenir coses que tenien a altres llocs. Com per exemple, una emissora de ràdio o la possibilitat d’escoltar música en directe. Recordo haver pensat moltes vegades en aquests temes. Jo era molt pessimista, i pensava... “mai evolucionarem”. Sobrevivia culturalment amb la meva colla d’amics, escoltant els pocs vi-

Els Rolling Stones, Dr. John, Johnny Winter, Ten Years After... artistes de culte que amb el temps Carra acabaria acompanyant a Cerdanyola

nils que queien a les nostres mans. A aquesta colla hi havia persones com el Fandila, Enric Almitira, Rosa Sauló, Siscu Vila, Siscu García, Joan Busquets, Guillem Aguado (Grillo), Josep Maria Carbonell (Buril)... Amb el temps, alguns d'ells tindrien moments d'esplendor al dia a dia musical i cultural del poble.

Referents com Doctor John, Ten Years After o els Rolling Stones

Si miro enrere, recordo alguns dels LPs que més ens van impactar durant aquells anys... Recordo la banda sonora de "The Last Waltz" i molt especialment a Dr. John, que ens va impactar a molts de nosaltres. Recordo alguns LPs dels Ten Years After, recordo algun disc de Johnny Winter... Recordo molt especialment la versió del Johnny B. Goode amb la qual s'obria el LP en directe dels Rolling Stones al Madison Square Garden... Si m'haguessin dit que alguns anys més tard jo em passejaria per tots aquells ídols internacionals del rock pels carrers de Cerdanyola, lògicament no m'ho hagués cregut.

Recorda haver estat alguna vegada (quan se li pregunta pel tema) a la "casa-ateneu cultural hippy" que el mític "Macanas" havia organitzat entre Cerdanyola i Ripollet. La casa -que alguns comparen, salvant totes les distàncies, amb la Factory d'Andy Warhol- encara existeix i allà es feien tota mena d'activitats culturals alternatives. "Era una torre que en aquell moment era al mig del bosc, al costat de la C-58", recorda Carra. "El Macanas, a la Cerdanyola del principis dels 70, era tot un trasgressor, amb la guitarra sempre penjada al coll. En uns moments en els quals al poble no hi havia hippies ni de fet membres de cap altre tribu urbana, ell era ja un hippy amb tots els ets i uts. Es passejava orgullosament pel poble i, evidentment, no passava desapercebut i era un personatge molt autèntic".

Cap al 1974 o 1975 ell i el seu grup d'amics ja s'havia convertit en un grup d'aficionats al blues, l'arrel musical de la que sorgia gairebé tota la música que els apassionava. Re-

corda també fantassejar, durant aquells anys, amb muntar un grup musical que es digués... Cerdanyola Blues Band. I pensar, de forma immediata, que això mai existiria.

"Cap al 1980, Carra s'incorpora a l'equip de Cultura dels nous Ajuntaments democràtics, sota ordres de Xavi Gordo"

Mili i blues a Madrid... i recuperació de la democràcia municipal

Quan li va tocar fer el servei militar, al 1979, el van destinar a Madrid. Allà, òbviament, l'oferta cultural era infinitament més gran. "Hi havia, fins i tot, emissores de ràdio que emetien... programes íntegrament dedicats al blues!!! Abans d'anar a la mili, a casa, jo escoltava "Tripirock", que emetia tots els migdies Ràdio Sabadell, que també emetia "Xocolata Express"!. Els dijous, hi havia monogràfics dedicats al blues. Ja a Madrid, em vaig enganxar a "De Jerez Al Mississippi". Allà alternaven un flamenc i un blues i parlaven tant de la recolecta d'oliva andalusa com de la recolecta del cotó al Mississippi, agermanant les dues cultures".

El que li faltava per convertir-se ja, de forma definitiva, en un fanàtic del gènere. Mentre ell vesteix l'uniforme de soldat, a tot Espanya s'estava vivint un procés apassionant. Aquell mateix any es van fer les primeres eleccions municipals després de la dictadura franquista. A Cerdanyola, com a tot el país, els governs municipals iniciaven una nova i il.lusionant etapa plena de nous projectes. I per tirar-los endavant calia incrementar de forma notable les plantilles d'empleats municipals. Quan Carra torna al poble, ho fa en un moment en el qual Xavi Gordo Montraveta s'ha fet càrrec del departament de cultura (i després de l'Ateneu Municipal) que ha posat en marxa aquell primer govern democràtic, encapçalat per Celestino Sánchez, però del que formen també part la pràctica totalitat de les forces polítiques d'aquell primer consistori "no recordo exactament com va anar", diu avui Carra, "però el Xavi Gordo em va captar per fer tota mena de tasques. Una d'elles, que avui pot fer gràcia però que en aquell moment era molt important, era omplir el poble de cartells anunciant les activitats que es feien, que cada cop eren més. En aquells moments a Cerdanyola no hi havia mitjans de comunicació i els cartells al carrer era la única forma de difondre aquesta mena de convocatòries".

Carra, a Madrid, servint a la patria a ritme de Blues

A finals dels 80, amb Coque Malla, Los Ronaldos i col·laboradors de la ràdio

"Aviat, Carra va començar a col·laborar amb la ràdio municipal. I de la ràdio, al Blues..."

Antena Directa, emissora municipal de Cerdanyola i Ripollet

A més del seu amor pel blues i el rock, l'amor per la música, en general, del Carra cada dia abasta un ventall d'estils més ampli. Comença a escoltar a artistes que ens son molt més propers com Sisa, l'Orquestra Plateria, Pau Riba, o Maria del Mar Bonet, per esmentar només alguns noms. Descobreix també a músics catalans com Jordi Sabatés o Toti Soler. I cada dia es sent més atret per un altre món, molt directament relacionat amb la música: el de la comunicació i la ràdio.

Per tant, i lògicament, quan els ajuntaments de Cerdanyola i Ripollet decideixen llençar, conjuntament, una emissora de ràdio no triga a ser una de les persones que comencen a donar voltes pels seus estudis. Molt especialment, durant les hores a les quals s'emet un programa dedicat al heavy metal que coordinaven un parell d'estudiants de periodisme de la Universitat Autònoma. Aviat passa a formar part de l'equip de col·laboradors de la ràdio, fent diversos papers. Recorda, per exemple, ser el tècnic de só d'un programa infantil que feia Albert Puig. Pocs anys més, Puig es convertiria en una figura molt destacada del panorama radiofònic nacional, a més d'un dels director artístics del Festival de Blues. En aquells moments, però, ni Carra ni Puig sabien el que els deparava el futur, i ni tan sols podien sospitar que, precisament gràcies a la ràdio, a la ciutat hi acabaria existint un festival d'aquesta importància...

I gràcies a la ràdio, arriba el Blues

"A partir de la IV edició, se li va assignar la tasca de 'runner' de molts artistes del Festival"

Fins que finalment, gràcies a la ràdio arriba el festival de Blues. L'equip de musicals de l'emissora proposa celebrar el V aniversari de la mateixa, al maig del 1988, amb un concert del grup de rock radical basc La Polla Records. L'èxit és total. I això els anima a proposar al govern local noves aventures. Com... un Festival de Blues. Contra tot pronòstic i no sense algunes dificultats, finalment la proposta és acceptada. Encara que les dues primeres edicions son només dues petites i modestes actuacions musicals, la iniciativa ja es bateja com a "Festival". Al juliol del 1988, Johnny Mars i Jaione y Los Sordos inauguraven el certàmen. Entre el públic, al·lucinant -com molts altres- estava el Carra. El camí, però com acabem de dir, no havia estat fàcil. Dins de l'equip de govern d'aquell moment alguns dels regidors no veien clara la proposta. Algunes setmanes abans d'aquell primer festival, Manolo Ibarro i l'equip de musicals de la ràdio van organitzar un programa especial (24 hores ininterrompudes de Blues) que va ser tot un èxit. En aquell moment (no existia internet, no existien les emissores de TV privades...) l'audiència de les emissores locals de ràdio era molt més gran que ara. Durant aquelles 24 hores de blues van passar pels estudis de ràdio de l'Ateneu bastants músics de referència al panorama del blues català, que entre d'altres coses (i davant del nerviosisme del Manolo, que en cap cas volia posar-se en contra a l'Ajuntament, quan ja veia el tema "a tocar"...) van reclamar amb energia a l'alcalde que desbloquegés el tema del festival, del qual ja molta gent parlava. Entre les persones que aquell dia van passar per l'estudi, també va estar el Carra.

A partir de la III edició, el Festival va passar -per fí- a ser un festival "de veritat". Juan de Dios Cañete i Xavi Gordo (polític i tècnic a càrrec de l'àrea de cultura) van decidir apostar pel tema, i que aquest donés un pas endavant. Van haver, aleshores, de posar

Amb Juan Costa i Toni Gómez, dos dels històrics tècnics de só de Cerdanyola Ràdio, i "sonoritzadors" del que calgués

Records dels runners del Blues Cerdanyola - Pàg. 14

Gràcies a les peticions d'alguns dels bluesmen que venien al Festival, Carra va fer coses com visitar a fons -per fí- la Sagrada Família...

en funcionament un equip humà que donés suport "als nois de la ràdio" en tot un munt de tasques logístiques que van passar a ser imprescindibles. Com, per exemple, anar a buscar a l'aeroport als artistes que arribaven i acompanyar-los en tasques de "personal assistant" i assegurar-se que no els passes res. I Carra va ser una de les persones triades per fer aquesta tasca. Que al "mundillo" musical es coneix com fer de "runner". Es va incorporar plenament a l'equip a partir de la quarta edició del festival.

Iniciava així una apassionant aventura, que encara avui no ha finalitzat, que li va permetre compartir moments inoblidables amb alguns dels músics de blues i rock (les fronteres entre els dos estils son, sovint difuses) més importants de tota la història. Amb els quals, per exemple, podia anar a menjar una paella a la Barceloneta mítica d'abans dels Jocs Olímpics per, després, i a petició del "bluesman" de torn, anar a visitar la Sagrada Família, que ell encara no havia vist, i que -recorda- "em va impressionar profundament, i em va fer preguntar-me com era possible que mai abans hagués estat allà". O, si algun dels artistes necessitaven fer alguna compra d'última hora, portar-los a les seves botigues de confiança (ell també és músic) i anar de compres tots plegats. Alguns d'aquests records els explica a les següens pàgines... ❑

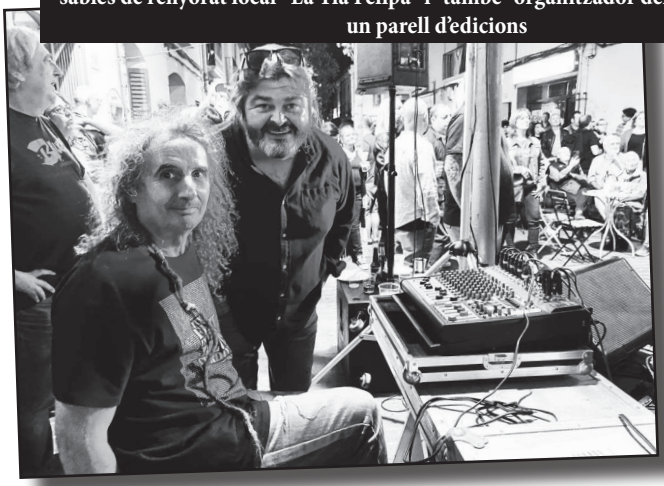

Amb Manolo Ibarro els crítics musicals Gerardo Sanz i Miquel Botella i Toni Álvaro, periodista de la ràdio local i un dels organitzadors del festival

Gairebé 40 anys treballant per al Festival de Blues

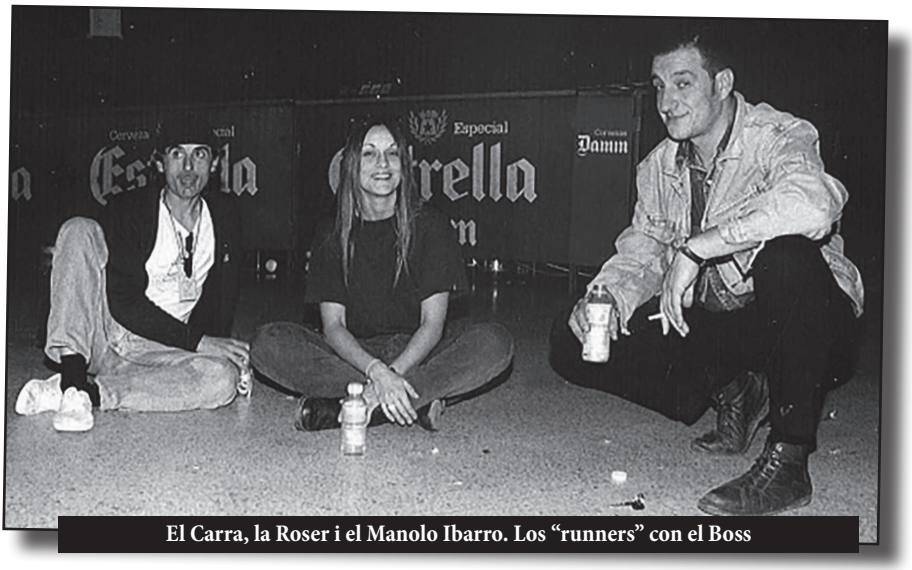

Amb Ibarro, la "Reina Mare" del Festival de Blues i Jacinto Muñoz, un dels responsables de l'enyorat local "La Tía Felipa" i -també- organitzador del Festival durant un parell d'edicions

Encara que el Festival de Blues de Cerdanyola compleix 40 anys el proper any i encara que Carra, de fet, no es va integrar del seu equip tècnic fins a la seva quarta edició, és de les poques persones que ha participat, d'una forma o una altra, a gairebé totes les edicions. Abans de que comencés, com a col·laborador de la ràdio. Durant molts anys, com a 'runner'. I des de fa aproximadament una dècada, com a membre de la Comissió organitzadora. Ara que torna a disposar de tot el seu temps, té clar que el Festival és un dels temes en el que voldria seguir ajudant tot el que sigui possible. Molt possiblement, doncs, s'acabi convertint en la primera persona que arribi al mig segle de col·laboració amb el certàmen... ❑

Roser Anglarill, companya i còmplice a les tasques de "Runner"

El Carra, la Roser i el Manolo Ibarro. Los "runners" con el Boss

QUAN AQUEST FANZINE JA ESTAVA BASTANT AVANÇAT, EL CARRA ES VA ADONAR D'UN DETALL MOLT IMPORTANT: ELL NO ACTUAVA COM A "RUNNER" EN SOLITARI. AMB ELL, FENT EQUIP, GAIREBÉ SEMPRE ESTAVA LA ROSER ANGLARILL. "NO PODEM FER AIXÒ SENSE PARLAR AMB ELLA", VA DIR. I AIXÍ HO HEM FET. LA VAM TRUCAR I ES VA OFERIR A COMPARTIR ELS SEUS RECORDS I EL SEU ARXIU.

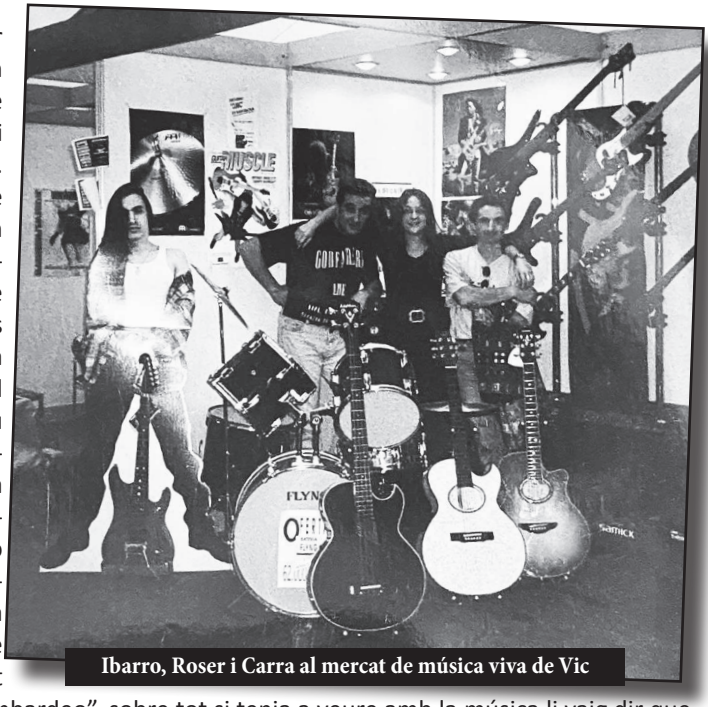
"Quan tenia 21 anys Manolo Ibarro em va fer una oferta imbatible: començar a col·laborar -gratis!!!- amb el Blues de Cerdanyola. I vaig dir que sí a l'instant"

Roser recorda...

"La meva col·laboració al festival de Blues comença a la quarta edició del Festival, quan jo tenia 21 anys. En aquell moment, treballava a JVC, una multinacional que en aquell moment organitzava un festival de jazz que portava a Barcelona a estrelles mundials de jazz i de blues. Molts dels concerts es feien al Palau de la Música i jo m'encarregava de diverses coses relacionades amb les relacions públiques com atendre als espectadors i als VIPs, lliurar entrades i, després, gaudir dels concerts.

Un bon dia veig aparéixer a **Manolo Ibarro,** que suposo que devia venir com a VIP per la ràdio o pel Festival de Blues de Cerdanyola. convidat. Tal com s'acostava, se'm va que-

dar mirant, va venir directe cap a mí i em va dir que creia que em coneixia, i que si jo era de Cerdanyola. Li vaig contestar que sí, i desseguida em va preguntar si parlava anglès, perquè el Festival de Blues de Cerdanyola estava creixent molt ràpid i necessitaven algú que volgués col·laborar com a traductora per parlar amb artistes estrangers... però per amor a l'art, perquè el pressupost era molt petit. I jo que en aquell moment "m'apuntava a un bombardeo", sobre tot si tenia a veure amb la música li vaig dir que sí de forma immediata. Així vaig començar.

Ibarro, Roser i Carra al mercat de música viva de Vic

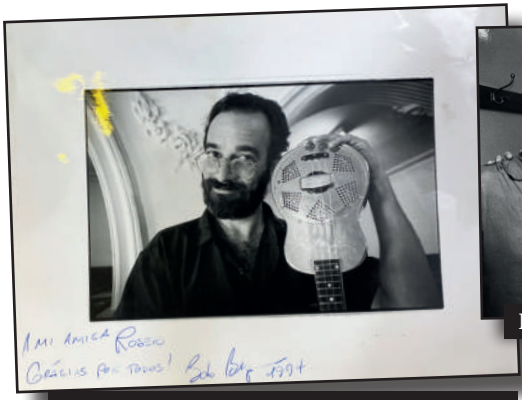
Vaig començar a treballar de forma molt intensa en tots els temes relacionats amb la part administrativa, sobre tot quan calia contactar amb artistes o managers de l'estranger. Treballava colze a colze amb Xavi Gordo. Amb el temps, no recordo exactament com -suposo que també per la meva capacitat de parlar amb gent de fora- em van començar a demanar que acompanyés al Carra a l'aeroport a buscar als artistes. Ell s'espavilava prou bé i quan jo no podia anar tampoc tenia cap problema. Però suposo que algú va pensar que no estaria de més que anessim tots dos. Al final, a l'aeroport anavem sempre junts. I si no era sempre, era el 99 % de les vegades.

Mentre ella ens explica aquests records, el Carra al seu costat assenteix i somriu. I en un parell d'ocasions a les quals ell intenta explicar alguna anècdota "sucosa", la Roser el talla amb una taxativa ordre: "Carrita, no se te ocurra hablar de este tema". I Carra calla. Ens quedem, doncs, amb la sensació de que els dos històrics "runners" del festival continuen guardant per a ells molts secrets que mai veuran la llum, o com a mínim mai seràn publicats. Potser podeu intentar que us els expliquin, en confiança, a alguna barra de bar o algun concert del Festival. Els que Carra i Roser han volgut confiar als lectors ja son a aquest fanzine... ❑

Els arxius de la Roser

(The Anglarill Files)

A diferència del Carra, que gairebé no conserva records gràfics de les seves aventures com a "runner" del Festival de Blues de Cerdanyola (i moltes dels que tenia han desaparegut en "misterioses circumstàncies") Roser Anglarill conserva un elevat volum de fotografies, documentació i records no només de la seva activitat com a "runner", si no també de les tasques com a traductora i col·laboladora voluntària del festival, gestionant temes administratius al costat de Xavi Gordo. A aquestes pàgines podeu veure algunes peces dels "Anglarill Files".

Bob Brozman, fotografiat al Zurich de Barcelona per Miquel Anglarill per al diari 'Avui'

Brozman & Anglarill & Duke Robillard

Pau Fuster: "Oye nena, quiero ser tu trobador"...

Un cantautor que va actuar a l'Ateneu. Un tio molt divertit, i a més tenia relació familiar amb Vicenç Coscolla, durant els anys en els quals el Vicenç també formava part de l'equip del festival. Es va dedicar a perseguir-me amb la seva guitarra. Em tocava melodies i em deia que volia ser "el meu trovador"...

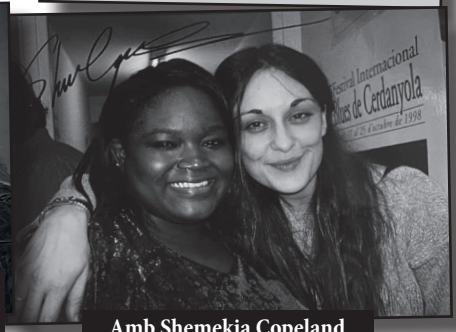
"De gira amb un Rolling Stone"!!! Amb Mick Taylor & his All Stars Band a l'aeroport de Barcelona

"L' estafa Rick Derringer"

Un episodi poc conegut. Abans d'internet i els mòbils, es va rebre una oferta per a que Rick Derringer actués al festival. Carra va ser enviat al banc a fer l'ingrés de "paga i senyal". Però era un mànager fals i una estafa. "Eren els anys del fax, avui seria impossible que això passés", comenten tots dos. "A més" afegeix Carra, "ens van dir que seria iniciar un pleit amb els EEUU que el que podriem recuperar"...

Amb Campillo y Tarque (M-Clan) i Miguel Bayón (Los Marañones) a "El Último Tren"

Amb Shemekia Copeland

Els M-Clan envien a la gent a "El Últimо Tren"

Uns M-Clan ja consagrats van actuar a l'Ateneu. Estaven molt agraïts a "El Último Tren", una de les sales on havien començat. A l'acabar l'actuació, el Tarque va i diu... "¡¡¡Chicos, nos vemos en El Último Tren!!!". Ángel Martinez, responsable de la sala, es va posar les mans al cap, acollonit. Lògicament, aquell dia es va omplir la sala.

Amb Otis Rush

Aquests son només alguns dels documents que formen part dels arxius de Roser Anglarill relacionats amb el festival. No és possible reproduïr-los tots, aquí, per motius d'espai. Caldrà estudiar com difondre la resta...

Amar Sundy i Ronnie Earl (1992)

Acompanyant a les estrelles del Blues a la Fira d'Abril de Barberà

Els primers records del carra com a acompanyant i 'cicerone' de les estrelles del blues que venien a cerdanyola son del 1992. aquell any va rebre a amar sundy, un bluesmen 'tuareg' afincat a frança i a ronnie earl, un reputadíssim bluesman de new york. era la cinquena edició del festival, cada cop venien més estrelles internacionals i algú les havia d'atendre.

"Sempre intentava que els músics que ens visitaven anessin a bars locals"

"Gràcies al Festival de Blues, moltes persones hem viscut experiències vitals inoblidables..."

Carra recorda...

"No tinc gaires records d'aquell any, que va ser quan em van encarregar que anés a buscar, gairebé sempre, a l'aeroport, als músics que havien de tocar al Festival de Blues. Aquella primera vegada, entre d'altres, em vaig fer càrrec d'acompanyar a **Amar Sundy**, un bluesman d'origen "tuareg" que practicava un blues molt especial, amb arrels africanes, i amb el qual, no sé com, vam acabar a les casetes de la Fira d'Abril, que encara es feia a Barberà del Vallès. Ell vivia a París, i recordo que va ser un dels pocs que van venir

Amar Sundy va sortir a tocar amb Loti Lewis al Casal de Joves

Ronnie Earl ens va deixar bocabadats al Pavelló d'Esports del Carrer Santa Anna

alguns dies abans del seu concert, i per tant vaig haver d'acompanyar-lo més temps del que era habitual. Caldria afegir que, com a norma, quan em deien que volien sortir a prendre alguna cosa, jo sempre intentava que es quedessin a Cerdanyola. Els portava a locals com **"El Último Tren"**, el **"Bar Blues"**, o **"La Taberna del Tío Tom"**, on sabia que estarien a gust i podrien escoltar bona música. Però com aniria descobrint durant els següents anys, cada músic era diferent i de vegades em demanaven coses sorprenents, i calia donar resposta.

Aquell primer any, també vaig anar a buscar a l'aeroport o **Ronnie Earl.** D'ell, no recordo res massa especial, exceptuant que era una persona molt seriosa, i que em va semblar que anava a per feina.

Des d'aquell primer any vaig agafar un costum que a molta gent li sorprenia. Quan jo anava a l'aeroport, no portava mai el típic cartell amb el nom de la persona a la qual s'està esperant. Ja sé que pot sonar estrany, però crec que els músics tenen unes vibracions o un "aura" molt especial, i jo estava segur de que els sabria identificar només sortissin per la porta d'arribades. De vegades, alguns m'ho havien dit. "Com sabies que era jo"? O afegien, "és clar, per la guitarra". Però és que moltes vegades venien sense guitarra... o anaven a l'avió amb més gent que portava guitarres. Diria que mai, en tots aquests anys, he fallat quan he hagut d'identificar-los.

Un altre record que tinc d'aquell primer any és acompanyar a Manolo Ibarro, creador del Festival i el seu màxim responsable durant molts anys, a gestionar un concert dels **Inspector Tuppence** a una sala a les afores Figueres. És una d'aquelles experiències que encara que no formaven part del Festival, sense ell no haguessin estat possibles. ❑

Johnny Winter (1993)

La "superestrella" del Blues que va portar a públic d'altres països

La sisena edició del festival va ser la primera que va portar a Cerdanyola a dos "mega-estrelles" del gènere: Johnny Winter i Buddy Guy. Tots dos van omplir de gom a gom el Pavelló d'Esports. Potser, però, va tenir més repercussió el concert de Winter, que gràcies al seu estil a mig camí entre blues, rock, i rock dur era capaç d'atreure a una varietat més gran de públic. Aquell dia, van aparèixer als carrers de Cerdanyola, fins i tot, cotxes amb matrícules d'altres països que no es van voler perdre l'actuació del bluesmen de Texas.

"Winter portava un equip impressionant, amb una organització gairebé militar"

"No vaig poder creuar amb ell ni una paraula, però mai oblidaré la seva mirada abans de sortir a escena"

Font: blog de Manolo Ibarro

Carra recorda...

"Sens dubte, un dels concerts més importants de tota la història del festival. A Johnny Winter no el vaig anar a buscar a l'aeroport. Estaven de gira internacional amb el seu propi autobús, i em van encarregar que anés al seu hotel de Barcelona per acompanyar-los fins Cerdanyola. Aquell dia li vaig demanar a un amic meu -el "**Buril**"- que malauradament ja no hi és, que m'acompanyés amb la furgoneta, perquè ja preveiem que potser amb una persona no seria suficient. Vam arribar a l'Hotel Melià i ens van fer esperar al hall, fins que de cop i volta vam veure com baixava Johnny Winter i ens feien pujar al seu autobús, que tenia dues plantes i dues zones molt diferenciades.

Ell va pujar a la planta superior -que recordo que estava decorada amb llums vermelles- i jo em vaig quedar a la planta inferior, amb el manager i alguns dels músics. Em van explicar que part del seu equip ja estava a Cerdanyola. Incloent una cuinera que els acompanyava i que sembla que ja havia muntat al Pavelló una cuina privada, per si Johnny volia menjar alguna cosa abans o després del concert.

En aquells dies encara no existien els GPS, i la meva

feina era indicar al conductor el camí fins Cerdanyola. La veritat és que em vaig posar una mica nerviós, perquè ja sabiem que a aquell concert havia vingut fins i tot gent de l'estranger i jo no parava de pensar: "com t'equivoquis i els facis anar a Girona o Tarragona, la liem ben grossa...".

Vam arribar, per sort, sense problemes. I, com si fos una operació militar, quan estàvem molt a prop, i amb un equip de ràdio que hi havia a l'autobús, van dir a la gent del pavelló que ja érem molt a prop. Des del Pavelló van dir que allà també estava tot preparat. Però Winter, al final, va decidir quedar-se a l'autobús fins que hagués de començar a tocar. Ni tan sols va fer prova de só. Suposo que la devia fer la gent del seu equip.

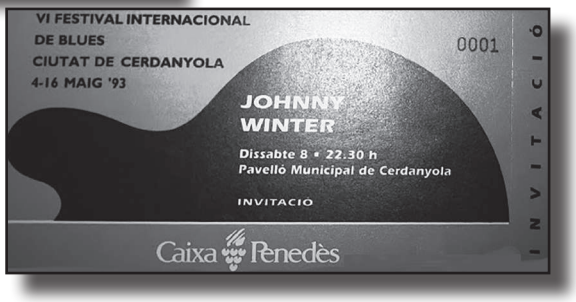
Jo portava un cartell d'un concert seu al qual havia anat, un temps abans, a Barcelona. Volia que me'l signés. Però em van prohibir totalment que li demanés. Quan havia de sortir a l'escenari va baixar, va passar pel meu costat, i em va mirar. Però no em va dir res. Aquella mirada és un dels moments del Festival que més m'ha impactat. Tenia un carisma bestial.

Per sort, el mànager em va dir que li donés el cartell, que ell faria que el signés. I així ho va fer. El vaig emmarcar i el vaig tenir durant molts anys al local d'assaig. Fins que un dia, al local, es va calar foc i es va cremar amb tots els amplificadors i guitarres que hi teniem.

Després del concert, havien de marxar cap a Saragossa. El Buril i jo vam muntar a la furgoneta, ens vam posar davant del seu autobús i els vam guiar pels carrers de Cerdanyola fins arribar a l'autopista. Els vam indicar la ruta, ens vam acomiadar i vam veure, amb una certa melancolia, com l'autobús s'allunyava... ❑

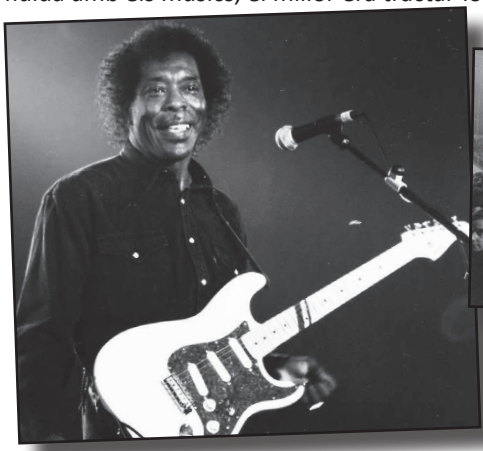
Buddy Guy (1993)

“Als mega-stars” del mon de la música és millor no fer-lis gaire cas...

Buddy guy és un dels màxims exponents del blues de chicago i també se’l considera un dels principals innovadors en l’ús de la guitarra elèctrica. quan la revista “rolling stone” va elaborar una llista dels 100 millors guitarristes de tota la història el va situar a la 23ª posició. ha guanyat vuit premis grammy i la medalla kennedy en reconeixement a la seva tasca al món de la cultura. sens dubte, tot un “tòtem” des de feia dècades. i una prova evident de que el festival de blues de cerdanyola estava ja totalment consolidat.

Carra recorda...

“No vaig poder interactuar directament amb Buddy Guy, encara que sí que estava encarregat de posar a disposició seva, i de la seva banda, el que poguessin necessitar. Recordo fer diverses gestions per a membres de la seva banda. Com també recordo quan, després del concert, alguns d’ells van sortir a prendre l’aire fora del pavelló. La gent els va “detectar” i ràpidament van passar a estar totalment envoltats de gent que els hi demanava autògrafs i volia parlar amb ells. Jo m’ho mirava de lluny per si em demanaven alguna cosa i no participava de l’excitació general. Un membre de la banda -no devia saber que treballava al festival- no deixava de mirarme. Finalment, va ser el que va venir per parlar amb mí. Aquell dia vaig aprendre que si volia tenir una relació fluïda amb els músics, el millor era tractar-los amb total normalitat...” ❑

El Pavelló del Carrer Santa Anna es va omplir de gom a gom

Walter Wolfman Washington (1993)

El concert que va estar a punt de cancel.lar-se "per tema de drogues"

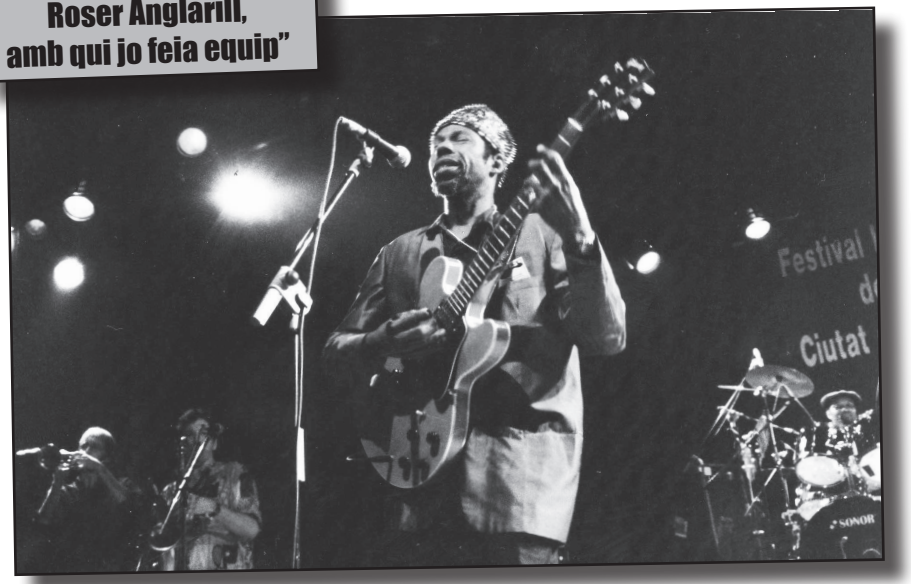
Després de bastants anys tocant al costat de figures de primer nivell, Walter W. Washington va formar el seu propi grup (The Roadmasters) amb el qual es va convertir, durant dècades, en una de les figures centrals de l'escena de New Orleans. Guitarristes de la talla de Keith Richards van lloar públicament la seva tècnica.

"Després del festival van estar uns dies fent turisme, i els vam acompanyar"

"Durant aquells dies, van establir una certa amistat amb mi i amb Roser Anglarill, amb qui jo feia equip"

Carra recorda...

"Aquest era un dels grups que arribava directament dels Estats Units, a darrera hora. I de cop i volta va començar a haver molts nervis, perquè vam ser informats de que al Walter era molt possible que no arribés al concert, perquè era a presó, pel que recordo, per algun tema relacionat amb drogues. Havia de sortir just aquells dies, però era molt difícil tenir clar si arribaria a temps. Al final, per sort, va sortir al carrer just a temps d'arribar al festival.

Xavi Gordo (màxim responsable tècnic de l' àrea de cultura de l'Ajuntament durant molts anys) amb Manolo Ibarro, ideòleg i impulsor del festival

Aquell any entre els grups als qual m'havien encarregat on ells volguessin estava també el dels **Holmes Brothers**. Tots estaven allotjats a l'hotel del Parc Tecnològic, al costat del cementiri.

Walter Wolfman Washington i la banda es van quedar aquí una setmana. I la **Roser Anglarill** i jo -que sempre feiem equip- ens vam fer bastant col·legues d'ell i de la banda. Durant tota aquella setmana vam anar quedant amb ells, els vam portar a llocs interessants de Barcelona. En definitiva, van estar aquí uns dies fent turisme. I nosaltres amb ells. També van tocar a una jam session al Casal de Joves. Aquell dia, el bateria va ser Joaquín Lumbreras, que ho va fer de conya. Algun músic del Walter W. ens va comentar que estava al mateix nivell que qualsevol bateria de New Orleans".

Recordo especialment al baixista, un "tio molt guay", que abans de marxar em va regalar una moneda d'un dólar. Pel que em va explicar, això vol dir que algú et desitja bona sort i simbolitza també que entre dues persones hi ha bones vibracions.

"Missió de salvament" de la gira internacional del grup

El millor, però, va ser al final. El grup de Walter Wolfman Washington s'havia quedat aquí una setmana perquè uns dies més tard tenien un bolo a Alemania. La seva relació amb el Festival ja havia acabat feia dies, però com ja he dit haviem fet una mica m'amistat. Total, que un dia estava jo treballant a l'Ateneu i de cop i volta zona el telèfon. Eren ells, que em deien que havien tornat a la carretera i que s'acabaven d'adonar de que el teclista s'havia deixat el passaport a l'hotel de Barcelona. Em demanaven que els donés un cop de mà.

És clar, com et deia amb el Festival ells ja havien acabat la relació. Jo estava treballant. Ells estaven gairebé a França. Però com a mí sempre em deien que fes tot el que fos necessari per a que els artistes estessin contents amb el Festival de Blues de Cerdanyola, vaig trucar a **Xavi Gordo**, en aquell moment director de l'Ateneu i Cap de Cultura de l'Ajuntament. I el Xavi em va dir que fes el que considerés oportú, i que si aquell dia havia de marxar de la feina no em preocupés.

Total, que vaig agafar el cotxe, vaig anar corrent al seu hotel de Barcelona, on ja m'esperaven, em van donar el seu passaport i després vaig afagar l'autopista "a tota metxa" en direcció cap a França. Havíem quedat a un área de servei. I allà d'adono de que els

tios no anaven amb un transport propi. Anaven com a passatgers a un autobús de línea regular!!! I havien aconseguit que aquell autobús s'aturés al peatge de Lloret de Mar i tenien a tots els clients d'aquella línea esperant que arribés jo amb el passaport. Jo vaig arribar, saltant-me tots els límits de velocitat que em vaig trobar, els hi vaig donar el passaport i van continuar ruta. ❑

The Holmes Brothers (1993)

Un concert memorable... i un episodi inoblidable al Bar Blues

Els holmes brothers (sherman y wendell holmes, acompanyats per popsy dixon), malgrat no ser una de les grans referències del gènere sí que eren ja quan van venir al festival uns músics admirats i respectats pels altres artistes del gènere i per la crítica. han gravat amb artistes de la talla de van morrison o willie nelson i han actuat a escenaris tant exclusius com el de la casa blanca, amb bill clinton.

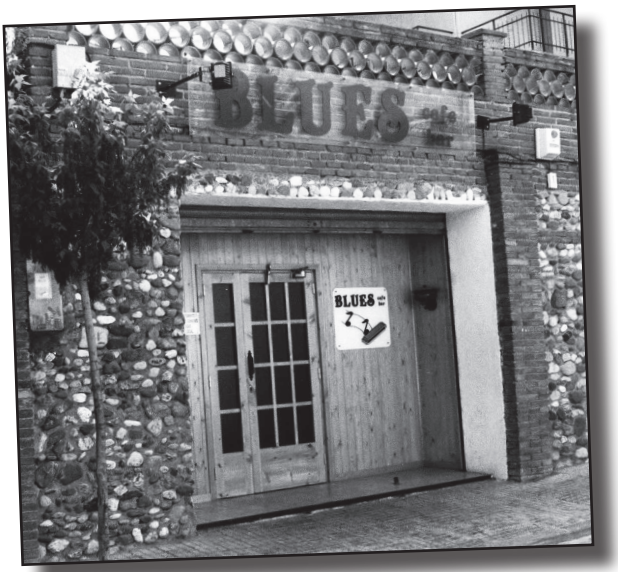
Carra recorda...

"Vam haver d'enviar a dormir als Holmes Brothers a crits, com si fossin nens petits"

Com ja s'ha dit, els Holmes Brothers van coincidir els mateixos dies i al mateix hotel que el grup de Walter **Wolfman Washington**. Per tant, la Roser i jo vam acabar fent moltes visites i passejades turístiques amb els dos grups, junts. Els vam portar a locals com el Bar

Wendell Holmes al teatre de l'Ateneu

El Bar Blues. Durant anys, un dels eixos de la vida musical del poble

Blues, de Cerdanyola. Va ser precisament allà quan vaig veure una de les "trompes" etíliques més importants que mai he vist al festival. Un dels Holmes Brothers (no diré quin, i així mantinc una mica la discreció que sempre és important quan un fa aquesta mena de tasques) es va "passar una miqueta" amb l'ampolla i a partir d'un cert moment la situació es va tornar complicada, perquè al final gairebé tots es van passar una mica amb la beguda per dir-ho suaument, i la veritat és que no és fàcil gestionar la relació amb una persona que es suposa que et té al seu servei, que a més és un artista al qual admires i que, per acabar de rematar el tema, com ja he dit, porta algunes (moltes!) copes de més. Aquell dia estava tocant al blues el conegut guitarrista de Barcelona **Joan Vinyals**. En un moment determinat, el guitarrista dels Holmes Brothers va voler sortir a l'escenari per interpretar un parell de temes... i per sorpresa de tothom, Vinyals es va negar en rodó a deixar-li la seva guitarra. Suposo que va veure com anava i va patir per l'instrument.

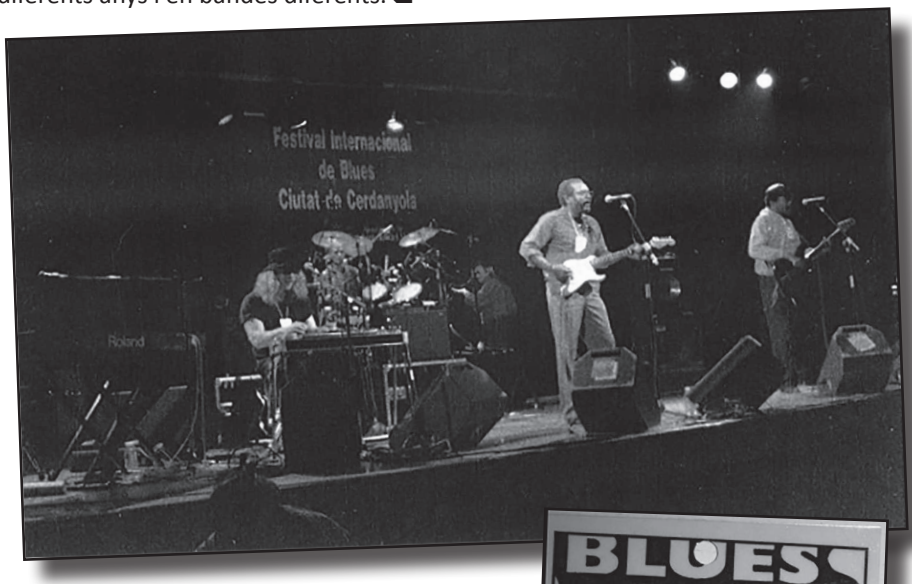
Al final, vam aconseguir -i ens va costar molt- marxar del Blues i arribar a la porta de l'hotel, cap a les tres de la matinada. En total, eren mitja dotzena de músics, en general bastant "perjudicats". I quan pensàvem que, per fi, es ficarien al llit i nosaltres també podríem anar a dormir... resulta que els dos bateries de les dues bandes ens diuen que no volen baixar de la furgoneta... perquè estaven en mig d'una discussió molt interessant i no la volien deixar còrrer!!! I d'aquí no els treiem. Així vam estar una estona molt llarga. Fins que finalment -per sort, perquè nosaltres haviem de treballar al dia següent- van decir anar a dormir.

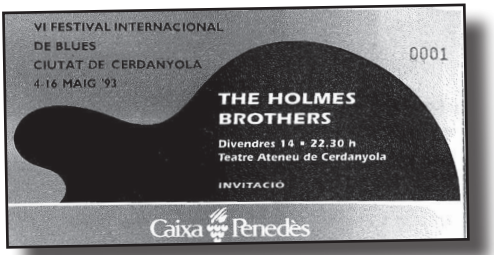
Retrobament a New York amb diversos músics que havien passat per Cerdanyola

Anys més tard, em vaig retrobar amb ells. Jo havia anat de viatge a New York, quan preparava el viatge vaig veure que actuaven a un bar i vaig anar. Com la seva actuació a l'Ateneu l'havia emés TV3, els hi vaig portar en una cinta VHS. Em recordaven perfectament. Vaig estar una estona amb ells i va ser molt agradable. I vaig tornar a flipar amb

el bateria del grup, que era ja molt gran -potser tenia uns 80 anys- però una energia enorme, com ja havia vist a Cerdanyola. Durant tota l'actuació, un munt de noies (per cert, guapíssimes) li van estar tirant calces a l'escenari. Tot un *show*.

Durant aquell mateix viatge em va passar una altra cosa que em va impactar molt. Pocs dies més tard, els Holmes participaven a una "jam session" a un bar de Manhattan. I també hi vaig anar. Un dels músics que havia de participar era **Walter Wolfman Washington**. També em recordava i -després de la jam- em va portar a parlar amb els altres músics. Doncs bé, parlant amb ells va resultat que TOTS els músics que aquell dia havien sortit a l'escenari havien tocat al Festival de Blues de Cerdanyola, òbviament en diferents anys i en bandes diferents. ❑

Dr. John (1994)

De compres amb un mite mundial del rock pel PRYCA de Sant Cugat

Dr. John és un altre dels mites de primer nivell del rock que van passar pel festival de blues de Cerdanyola. amb una carrera pròpia de primera magnitud i col. laboracions en discos d'altres mites com els Rolling Stones, Van Morrison o Willy de Ville entre molts d'altres, era especialment recordat per la seva aparició al documental "The Last Waltz", de Martin Scorsese. Ens va visitar dues vegades: al 1994 i al 1998. Carra li va fer de cicerone a la primera d'aquestes visites.

Carra recorda...

"Dr. John era, gairebé des de sempre, un dels meus ídols. Per tant, et pots imaginar la meva emoció quan em van encarregar que anés buscar-lo a l'aeroport. Va sortir, com tots els músics que venien al festival, per la porta d'arribada, com tothom, i sense que ningú el molestés ni reconegués. Encara que feia dècades que era un artista mundialment reconegut, no patia aquell nivell de fama que t'impedeix passejar pel carrer com una persona normal. L'acompanyava la seva banda.

Vam anar a dinar amb ell al Mesón Don Sancho i després el vam portar a l'Hotel del Parc Tecnològic. Quan ja estava instal·lat, em va dir que volia anar a comprar un regal per a una amiga i que voldria anar a un centre comercial. El vaig portar al PRYCA de Sant Cugat. I de cop i volta, quan estàvem par allà donant voltes, em trobo a un cosí meu al que feia molt temps que no veia. Ens vam saludar un moment, i ell no parava de mirar de reüll a "aquell senyor amb pintes tant rares" que anava amb mi. Jo no li vaig dir qui era, però no podia deixar de pensar: 'com

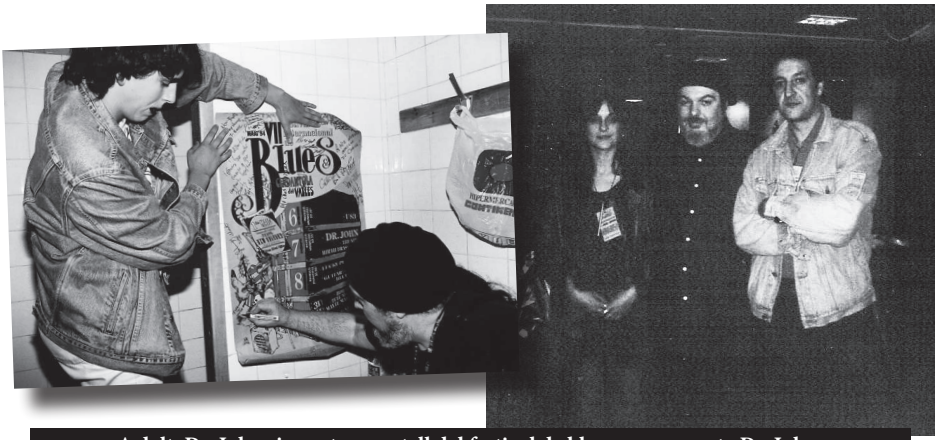
és possible que estiguis avui tú, aquí, al PRYCA, parlant amb el teu cosí mentre al teu costat tens a un dels músics més importants del món, que a més era un dels teus ídols de joventut, i que està esperant a que tu acabis la conversa per seguir fent les seves compres'.

"Dr. John em va demanar anar de compres, i vam acabar al PRYCA del Baricentro"

"Nit boja" a Barcelona, amb els músics del Dr. i de Lucky Peterson

"Sempre recordaré un viatge de tornada des de Barcelona a Cerdanyola, amb els músics totalment desmadrats"

En un moment determinat, alguns dels músics de la banda de Dr. John i altres membres de la banda de Lucky Peterson ens van demanar que volien anar a de marxa canalla a Barcelona. I més concretament, a algun local "on poguessin conèixer a senyoretes que fumen". Després d'algunes estones de dubtes i de no saber què fer vam buscar informació i els vam portar a un número del Carrer Balmes de Barcelona. Nosaltres vam aparcar el més aprop que vam poder, dient que allà ens tenien per al que poguessin necessitar. Van tornar un parell d'hores més tard. Alguns, molt contents i amb cara de satisfets. Un altre, emprenyat com una mona perquè, pel que vam entendre, es va trobar amb el fet de que cap de les senyoretes que allà treballaven havia volgut la seva companyia. Finalment (i aquesta va ser la perla final) un dels músics, apurat, ens va confessar que havia oblidat agafar calers, i que necessitava que algú li pagués "el tema". De nou, un moment llarg de dubtes i de no saber què fer. Per, finalment, acabar pagant de les nostres butxaques el que es devia. Tot fos per evitar un incident que ves a saber com hagués pot acabar...

A dalt, Dr. John signant un cartell del festival de blues que aguanta Dr. John. A la dreta, el Dr. amb Manolo Ibarro i Roser Anglarill

Amb Siscu Campos, un dels membres de la Comissió organitzadora del Festival

Al tornar cap a Cerdanyola, a les quatre de la matinada per la C-58, alguns d'ells, totalment borratxos, i anaven treien el cap per la finestra, mentre cridaven coses que no enteníem. I nosaltres tota l'estona mirant pel retrovisor acollonits...

Uns anys després, en un viatge que vaig fer a Londres, vaig veure que Dr. John tocava al Royal Albert Hall, una de les sales de concerts més importants de tot el món. I encara tocava amb ell el músic que ens havia demanat a Barcelona que li paguessim "les seves despeses". Vaig intentar saludar-los, i em vaig plantar a la porta del darrere, per on entraven els artistes. Però en aquesta ocasió no vaig aconseguir ni tan sols veure'ls. ❑

Albert Puig, el Dr., Manolo Ibarro i Roser Anglarill. Al darrere, la bossa del PRYCA amb les compres fetes pel Dr. amb el Carra com a "personal assistant"

“Em va tocar pentinar-lo abans de sortir a escena... encara avui no m’ho acabo de creure...”

Roser recorda...

La Roser i el Dr.

“Durant un temps, la meva mare va estar rebent trucades de Stanley Chaisson, manager de Dr. John”

“Del Drl John tinc molts records, tots positius i fins i tot diria que entranyables. Era un home molt amable, molt calmat, que transmetia un bon rotllo increïble, suposo que en gran part per això se’l va portar una segona vegada al festival. Quan va venir jo ja estava totalment integrada a l’equip, tenia molt contacte amb els músics -perquè els feia de traductora- i recordo que una de les dues vegades que va venir em va demanar que, per favor, li pentinés la trena que es feia als cabells abans de sortir a actuar.

Ell era una mega-estrella mundial, que havia tocat en algun dels discos més importants dels Rolling Stones o amb músics de la talla de Neil Diamond, Bob Seger, John Lennon o Ringo Starr, a més de -evidentment- la seva exitosa carrera en solitari. I all’a estava jo, a l’Ateneu, pentinant-lo abans de que sortís a escena amb les mans tremolant-me!!! Encara avui no m’ho puc creure...

El pòster, by Vizcarra

nolo Ibarro, José A. Guillem, Albert Puig, Xavier Alonso, Carra, Carlos Navarrete, ernández, Roser Anglarill i Edu Marcos.

Les trucades del “manager casanova” del Dr.

Però les aventures relacionades amb el Dr. John encara no havien acabat. Segons recorda Roser, “en aquella època tots teniem entre 20 i 30 anys i ja et pots imaginar que molts dels músics venien amb ganes de pasar-ho bé, i les “aproximacions galants” eren una constant. En principi mai va passar res, tothom va ser sempre molt correcte. També ho va ser **Stanley Chaisson**, manager i gran amic del Dr. John, a qui sembla que li vaig caure en gràcia. Fins al punt de que va aconseguir -encara no sé com- el telèfon de casa meva. Encara no hi havia mòbils. I em va trucar vàries vegades. El més divertit és que ell no parlava castellà. I alguna vegada li agafava el telèfon la meva mare. Que no sabia com treure-se’l de sobre. I quan jo arribava em deia... ‘t’ha tornar a trucar el pesadet aquell que només parla anglès’. Una de les vegades vaig poder sentir com contestava la trucada i es petava de riure. La meva mare dient-li al senyor que trucava per telèfon: ‘escolti, escolti... li estic dient que no parlo anglès. Per favor, no torni a trucar més!!!” ❑

Bob Brozman (1995)

Un bluesman atípic. Jueu, comunista i... viticultor

VA SER UN DELS ARTISTES MÉS ATÍPICS I -PER A MOLTS- MÉS BRILLANTS QUE VAN VISITAR EL FESTIVAL. ES DEFINIA COM A JUEU, COMUNISTA... I VITICULTOR, ENCARA QUE POSSIBLEMENT EN AQUELL MOMENT NINGÚ VA FER LA RELACIÓ EVIDENT AMB EL PASSAT VITÍCOLA DE CERDANYOLA. AMB UNA ESTÈTICA, POSAT ESCÈNIC I GANES DE CONYA QUE TAMBÉ RECORDAVEN MOLT A GROUTXO MARX, BROZMAN VA ENAMORAR I VA DEIXAR PETJADA.

Carra recorda...

"Va ser una aposta personal de Manolo Ibarro. La va clavar"

Bob Brozman va venir a Cerdanyola en diverses ocasions. La primera d'elles, em va tocar a mí anar-lo a buscar a l'aeroport. Recordo clarament que era una aposta molt personal del Manolo Ibarro. No sé com l'havia "detectat", però va encertar de ple. Només arribar a Cerdanyola, vam anar a prendre alguna cosa amb ell al Bar David (l'actual Ca l'Enric). Es va demanar una coca-cola. Recordo que el Manolo li va dir alguna cosa com.. "home, com a mínim, beu una cervesa, no?", i que ell va contestar "gràcies, però no. Avui he de treballar, i quan treballo, mai consumeixo alcohol". Vaja, cent per cent professional. Després no el vam portar -com era habitual- a un

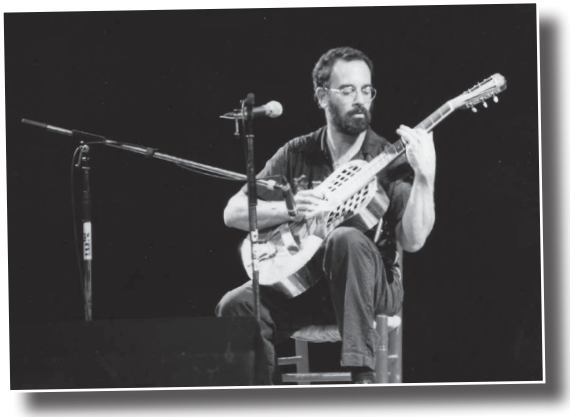
Brozman, amb la seva guitarra National, al teatre de l'Ateneu

"Brozman és un clar exemple de l'habilitat que tenien els responsables del Festival per detectar talents musicals abans de que fessin el salt"

dels hotels on dormien els músics, si no que li va tocar una habitació a una pensió. Una estona després d'haver-lo deixat allà, ens va trucar i ens va dir que li semblava que la seva habitació potser era una mica massa... "espartana", i que si no li podíem aconseguir alguna cosa una mica millor. No sé como va anar la cosa, però al final el vam poder reubicar a l'hotel del Parc Tecnològic. Aquell dia, va meravellar a tots els que no el coneixien. Recordo estar sentat, al teatre de l'Ateneu, al costat de guitarristes professionals molt reconeguts i de referència al nostre país (com Francisco Simón, molt popular pel programa de TV "Caiga Quien Caiga") que no paraven de comentar amb admiració el que Brozman anava fent a l'escenari... Sovint penso que aquest és un dels mèrits del festival que no es reconeix com caldria. Moltes vegades els organitzadors van tenir l'habilitat de portar a Cerdanyola a figures emergents, just abans de que la seva popularitat es disparés, ajudant així a que molts descobríssim la seva música. Brozman seria un bon exemple.

Com em vaig acomiadar de Bob... en una trobada casual a Barcelona

Em vaig acomiadar d'ell dues vegades. La primera quan el vaig portar a l'aeroport després del seu concert. Es va acomiadar de mi. Com a anècdota, recordo que abans de passar el control de passaports s'anava ordenant tot el que portava a les butxaques. I vaig veure que duia a sobre un feix de bitllets enorme! La segona, anys més tard, de forma totalment casual. Un dia que, per feina, m'havien enviat a Barcelona, estant jo amb la furgoneta de l'Ajuntament aturat a un semàfor, de cop i volta veig a un paio amb una guitarra creuar un pas de vianants davant meu... era Bob Brozman!!!!!! No ho vaig poder evitar. Vaig baixar la finestreta i vaig començar a cridar com boig... Bob!!!! Bob!!! Bob!!!! Es va girar, em va mirar, em va somriure i em va saludar. No ho puc assegurar, però per la seva mirada crec que em va reconèixer. I vaig veure com s'allunyava. Em vaig quedar "flipat" per les casualitats de la vida. El cas és que així, finalment, em vaig acomiadar del GRAN Bob Brozman. ❑

“El meu germà Miquel, fotoperiodista, li va fer un reportatge al Zurich de Barcelona”

Roser recorda...

Al desaparegut i enyorat restaurant “Can Quinqué”, escenari de molts moments inoblidables amb els artistes del festival

“Bob Brozman és una altra de les figures especialment carismàtiques i estimades que van passar pel festival, encara que no fos de les més populars o conegudes pel gran públic. Vam compartir amb ells diversos dinars i sopars perquè era una persona entranyable. Vaig tenir, a més, l’ocasió de compartir amb ell algunes estones fora del festival perquè el meu germà - el fotoperiodista **Miquel Anglarill**- li va fer una sessió de fotos al Zurich de Barcelona per a un reportatge que van publicar sobre ell a l’*Avui*. Son unes fotos fantàstiques. Com el Bob va venir en diverses ocasions, a una de les visites vaig aconseguir que em signés una de les fotografies d’aquella sessió. És un dels records del Festival que guardo com un tresor. ❑

Matt “Guitar” Murphy (1994)

La breu visita a Cerdanyola d’un músics dels Blues Brothers

Matt Guitar murphy (matthew “tyler” murphy) va assolir el seu màxim nivell de popularitat quan va ser un dels músics (tots ells, de primer nivell) triats per formar part de la banda que acompanyava a john belushi i dan aykroyd a la mítica película “the blues brothers”. la seva biografia semblava feta a mida per encaixar a un llibre sobre la història del blues. va nèixer a mississippi, va anar al col.legi a memphis i el seu pare era treballador del mític peabody hotel. va formar part de les bandes de músics tant llegendaris com howlin’ wolf o memphis slim.

El bateria del grup s’havia deixat les baquetes! Va acabar actuant amb les del Carra...

Carra recorda...

“Murphy no era cap estrella, però era molt conegut per als aficionats al blues des de feia molts anys com a músic que havia aportat la seva guitarra a discos d’alguns dels principals *bluesmen* de tota la història. I, evidentment, era sobre tot conegut per la seva

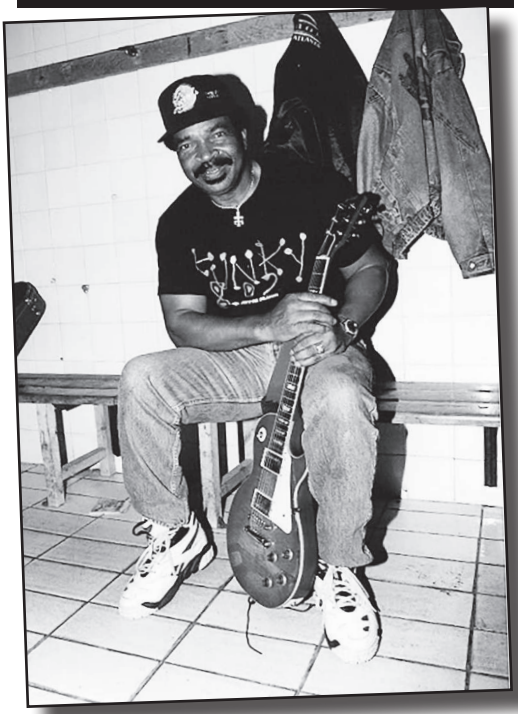

"The Blues Brothers". Aretha Franklin esbronca a Matt Guitar Murphy, per a que no torni a la banda de Jake i Elwood

participació al llargmetratge "The Blues Brothers", dirigida per John Landis al 1980, i que un cop més era de les pel·lícules mítiques de la meva joventut. Un cop més, gràcies al Festival de Blues, tenia l'oportunitat de conèixer personalment a un dels meus ídols...

El primer que em van dir, només arribar a l'aeroport, va ser que el bateria del grup (que era el seu nebot) s'havia deixat a casa les baquetes!!! I que calia anar a comprar unes a alguna botiga. Els hi vaig dir que no patissin. Que jo també tocava la bateria. Que ja li deixava unes meves". I així ho vam fer. Aquella nit, un dels Blues Brothers va tocar amb unes baquetes del Carra . ❑

Murphy, als vestuaris / camerinos del Pavelló d'Esports de Cerdanyola

"Lucky" Peterson (1994)

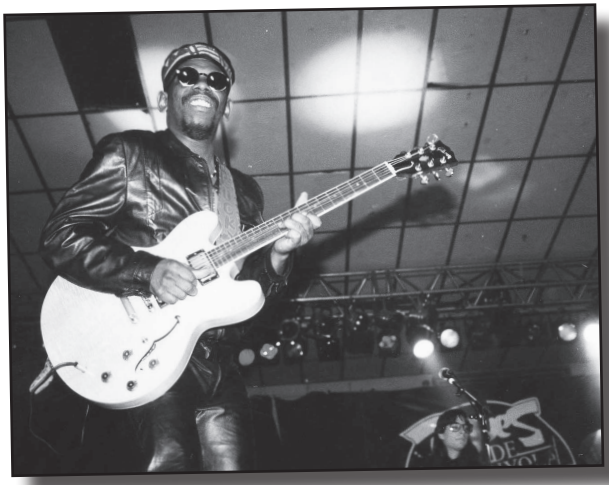
De copes al Corfú amb un geni rebel del Blues internacional

Durant la seva breu trajectòria (va morir prematurament, amb només 55 anys) la crítica va destacar el seu immens talent com a músic, que dominava diversos instruments. Així com el seu caràcter difícil, que sovint el convertia en una persona de difícil tracte. Quan va morir, alguns periodistes espanyols van recordar especialment el seu pas per festival de cerdanyola, que ja era un referent.

Quan va morir, algun crític va recordar especialment el seu comportament "de geni malcriat" a Cerdanyola

Carra recorda...

"No tinc gaires records amb ell, exceptuant que vam acabar fent copes al Corfú, un bar que durant una temporada van tenir Manolo Ibarro i Albert Puig, dos dels màxims responsables del Festival. No va ser res preparat. Vam acabar allà. Tinc gravat a la memòria estar amb ell a la barra del bar. Com ja hem dit abans, les coses "fluïen com fluïen" i mai sabíem on acabaríem anant amb els músics als quals acompanyàvem. Per cert, el Corfú estava a un local amb molta història. Anys enrere havia format part de la Comissaria de la Policia Nacional (hi ha qui diu que allà estaven els calabossos dels detinguts). Posteriorment va ser el taller-estudi del pintor Ramon Gutiérrez, qui amb el temps faria un dels cartells del Festival de Blues. Posteriorment va ser la sala musical Circus... El dia de la seva actuació, Peterson va oferir, com era previsible, una actuació memorable. I, com també era previsible, va protagonitzar alguns moments polèmics quan es va negar a tocar algun dels instruments que hi havia a l'escenari, perquè va dir que no tenien prou qualitat. ❑

New Birth Brass Band (1994)

“Van embogir amb les pistes de bàsquet del Jaume Mimó”

Amb el temps, i encara que en menor format i formades per músics locals, han estat diverses les “brass band”, o grups musicals de jazz, que han desfilat pels carrers de Cerdanyola. al 1994, però, això va ser tota una novetat. i més encara si tenim en compte que els músics venien ni més ni menys que de new orleans, on aquesta mena de passejades musicals son tota una tradició. aquell dia, el seu concert pels carrers de la ciutat va ser tot un esdeveniment ciutadà.

“Abans de començar el concert, els vaig acompanyar a ingerir uns cubates... ben carregats a la Plaça Abat Oliba”

Carra recorda...

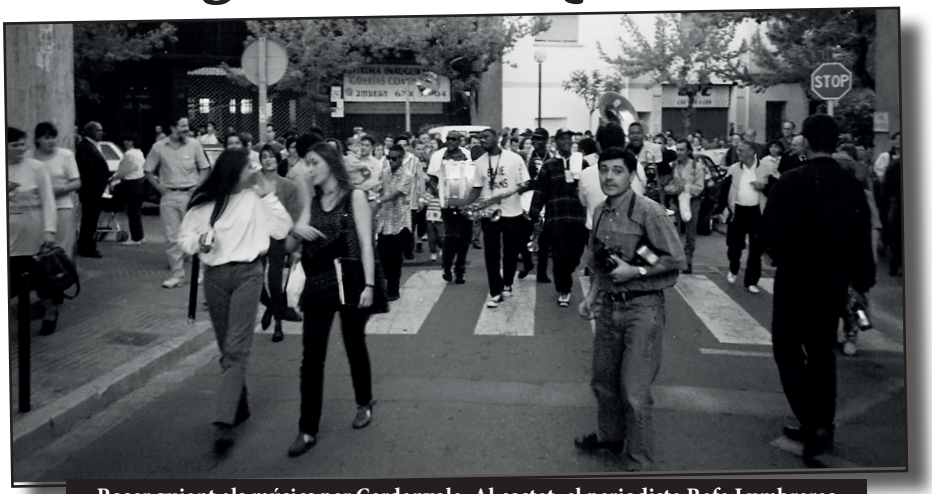
“Va ser tot una festassa seguida per molta gent pels carrers de Cerdanyola. Mai s’havia fet al poble, encara, una moguda com aquella. Si no recordo malament, van dormir a l’hotel Campus de la UAB i, en un dels trajectes entre Cerdanyola i la Universitat, passant per davant de l’Institut Jaume Mimó, van veure a un grup de nois que jugaven a bàsquet al pati, i es van “tornar bojos” d’entusiasme, perquè sembla que alguns d’ells eren encara més apassionats d’aquest esport que de la música, i em van començar a preguntar que on hi havia pistes que poguessin utilitzar.

També recordo com, abans de començar la seva actuació, van fer tot el contrari del que havia fet en el seu dia Bob Brozman. Si Brozman, el dia que tenia concert, no tastava ni una gota d'alcohol ells, abans de recórrer amb els seus instruments els carrers de Cerdanyola, ens van demanar uns cubates. L'Albert Puig va anar corrent a una botiga, els hi va comprar els ingredients oportuns, allà mateix es van fer les begudes "amb un 95 % de ginebra". Se les van fotre d'un glop... i va començar la festa. ❑

Roser recorda...

"Vaig suggerir una ruta alternativa a la prevista... i vaig acabar guiant la rua per la ciutat"

Roser guiant als músics per Cerdanyola. Al costat, el periodista Rafa Lumbreras

"És un altre record molt especial. Venien de New Orleans i el **Manolo Ibarro**, amb els responsables de cultura de l'Ajuntament van decidir que fessin una "desfilada musical" pels carrers de Cerdanyola, com els que feien habitualment a New Orleans. En aquell moment, era una cosa bastant innovadora que al poble mai s'havia vist. Total, que a mí no se m'acut altra cosa que, just abans de que comencés la moguda, i després de fer una ullada a l'itinerari que havien pensat, dir li al Manolo ... "oye, Manolo, este recorrido está mal diseñado". Ja no recordo per quin motiu li vaig dir. Però el cas és que ho vaig fer. I el Manolo em mira fixament, es calla un moment i va i em diu... *"vale, pues diles tú por donde tienen que ir"*. Tot això, repeteixo, quan faltava molt poc per a que comencés la desfilada. Total, que en cinc minuts vam consensuar els carrers pels quals havien de passar i l'Ibarro em va encarregar que jo em posés al capdavant dels músics per anar marcant el camí. Va ser MOLT divertit. ❑

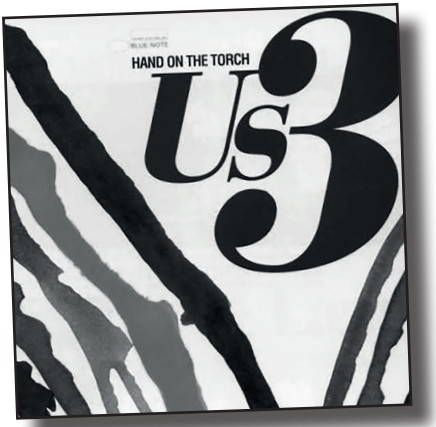
US3 (1994)

“Es van adonar que estavem gravant el concert en plan piratilla”

GRUP BRITÀNIC DE JAZZ-RAP I ACID JAZZ FUNDAT L’ANY 1991 PEL PRODUCTOR GEOFF WILKINSON I EL PIANISTA MEL SIMPSON, EXPERIMENTAVA AMB AMB ‘SAMPLES’ DE JAZZ CLÀSSIC SOBRE RITMES DE HIP-HOP. EL MÍTIC SEGELL BLUE NOTE ELS VA FITXAR OFERINT-LOS ACCÉS TOTAL AL SEU VALUÓS CATÀLEG HISTÒRIC. VAN VENDRE MÉS D’UN MILIÓ DE CÒPIES, GRÀCIES AL FENOMENAL ÈXIT DEL SENZILL “CANTALOOP”. VA SER EL PRIMER D’UNA SÈRIE D’ÈXITS INTERNACIONALS. DESPRÉS DE RETIRAR-SE DELS ESCENARIS AL 2014, EL GRUP VA SORPRENDRE L’ANY 2025 AMB EL LLANÇAMENT DE L’ÀLBUM SOUNDTRACK.

Roser recorda...

“Amb els US3 vam tenir una experiència que avui fa riure però que en aquell moment va ser una mica tensa. Tocaven al Pavelló, i ens havien prohibit radicalment que es gravés l’actuació. En principi -lògicament- tothom havia acceptat la instrucció. Però, pel que fos, finalment, i pel que recordo... algú sembla que la va obviar. I el concert es va començar a gravar des de la taula de só. Cosa que algun membre del seu equip tècnic va detectar. I és clar, com ja era habitual van anar a buscar “a la chica que nos traduce”, que era a la que coneixien. I que era jo. I jo vaig anar a buscar al Manolo Ibarro i l’Albert Puig per a que poguessin dir el que consideressin oportú.

Carra recorda... “van venir amb el seu autobús, de gira internacional. En aquell moment estaven amunt de tot, és un detall important, que cal destacar”

El meu següent record és estar traduïnt la conversa entre els membres de l’equip del grup que asseguraven que algú havia estat gravant el “bolo” i el Manolo i l’Albert que defensaven com a “jabatos” que allò no era cert, i que mai havia passat. I aquí es van enrocar les dues parts i ningú es movia. No recordo com va acabar al final el tema -de fet, tampoc puc assegurar si el concert s’estava enregistrant o no- però per sort, finalment, gràcies al “savoir faire” de l’Ibarro i l’Albert, la sang no va arribar al riu”. ❑

Koko Taylor (1995)

“El dia que la Reina del Blues em va obsequiar amb els caps xuclats de les gambes que s’havia menjat a la furgo”

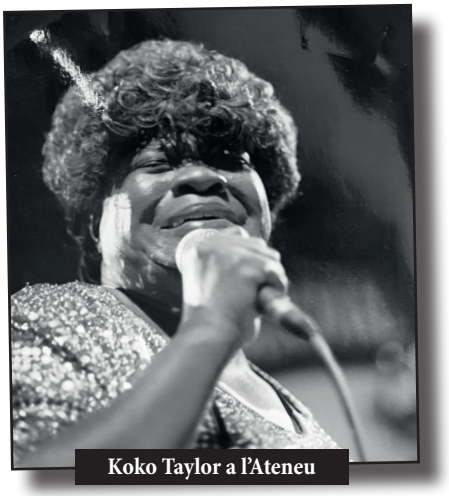
Koko Taylor és considerada universalment com la «Reina del Blues de Chicago». Nascuda a Tennessee, es va traslladar a Chicago la dècada de 1950, on va ser descoberta pel mític Willie Dixon. Al llarg de la seva carrera de més de cinc dècades, va esdevenir una figura cabdal per a la consolidació del blues elèctric i va obrir camí a moltes dones en un gènere musical històricament dominat per homes.

Roser recorda...

“Koko Taylor. Buf. Ni més menys que la Reina del Blues venia a Cerdanyola!!! Increïble. I ens tocava fer-li companyia. Penso en Koko Taylor i em venen al cap dos reflexions. En primer lloc, que és increïble la quantitat d’artistes de primer nivell, admirats a nivell mundial, que han passat per Cerdanyola gràcies al festival. I en segon lloc que és molt curiós i divertit com canvia tot quan tens l’oportunitat de tractar amb ells de molt a prop, perquè t’adones de que son persones com tothom.

Roser & Manolo & Koko

Koko Taylor a l'Ateneu

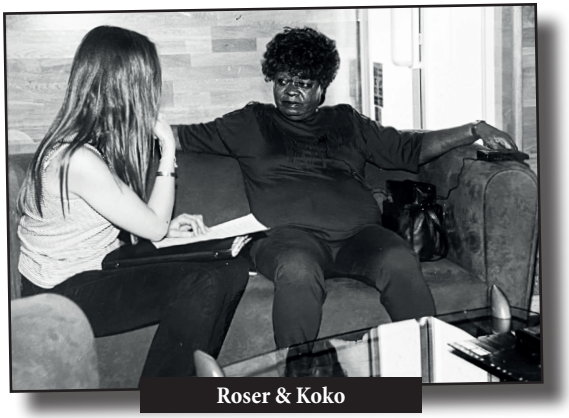
I això és exactament el que em passa amb la Koko Taylor, perquè els dos records que tinc sobre ella són total i absolutament desmitificadors i avui em fan riure cada cop que em venen al cap.

"Té, nena, fes amb això el que vulguis"

La Koko dormia a l'hotel del Parc Tecnològic del Vallès, al costat del cementiri. El dia que havia d'actuar la vam anar a buscar el Carra i jo la vam portar fins a l'Ateneu. Ja va baixar de la seva habitació menjant "alguna cosa" que portava a les mans i que jo no veia que era. Va pujar a la furgoneta i va continuar menjant durant tot el trajecte. Quan finalment vam arribar, em mira i em diu (lògicament en anglès, que per això estava jo allà) "té, nena, fes amb això el que calgui" i va i em posa a les mans el que semblava un munt de caps i cues de gambes xuclats, que era el que estava menjant. Quin fàstic, mare meva. Vaig pensar alguna cos "Ya te vale, Koko, serás la reina del Blues pero esto da un poco de asquito...". *(Aquell dia, el vehicle era el cotxe particular de Manolo Ibarro, que al dia següent el va portar a fer una neteja a fons).*

L'entrevista amb el periodista de Lleida

"Un altre record divertit és l'entrevista que li va fer un periodista de Lleida. En aquell moment, la Koko era ja una senyora d'edat bastant avançada. Durant l'entrevista em van demanar que li traduïs les preguntes que li feia el periodista. Les respostes no calia, perquè el noi les gravava, i suposo que ja feia la traducció a la redacció. El cas és que va baixar vestida amb un xandall i una perruca horrible i molt mal posada. I per rematar-ho tot, anava fatalment maquillada. Total, "la anti-diva". A mesura que anaven fent l'entrevista, jo me l'anava mirant i cada cop em feia més por el seu mal aspecte. No parava de pensar, "ja veuràs com sortiran publicades unes fotos horribles, i com al final tindrem algun problema per no haver fet alguna cosa per evitar-ho". Ho vaig passar molt malament. Per sort, finalment, com les fotos que es van publicar van sortir de lluny res d'això es va percebre. ❑

Roser & Koko

Alvin Lee (1995)

“El vaig anar a buscar a casa seva, a Castelldefels”

LEE VA SER UN DELS GUITARRISTES MÉS IMPORTANTS DE TOTA LA HISTÒRIA DEL ROCK FUNDADOR DELS MÍTICS TEN YEARS AFTER, VA SER CONEGUT DURANT MOLTS ANYS COM “THE FASTEST GUITAR IN THE WEST”. PER FER-SE UNA IDEA DE LA SEVA IMPORTÀNCIA, NOMÉS CAL DIR QUE LA SEVA ACTUACIÓ ÉS UN DELS MOMENTS MÉS IMPACTANTS DEL MÍTIC DOCUMENTAL SOBRE L’ENCARA MÉS MÍTIC FESTIVAL DE WOODSTOCK (1969).

“El dia del concert, el bateria d’Alvin Lee va acabar dormint a casa meva”

Carra recorda...

“Va ser un altre molt moment molt especial. Els Ten Years After havien estat, durant molts anys, un dels meus grups de referència i ara em tocava anar a buscar a casa seva al seu fundador i líder, i un dels guitarristes més importants de la història del rock. Vivia a Castelldefels. Em va fer entrar al menjador de casa seva, la típica unifamiliar d’obra vista, i em va explicar que la seva banda arribava des d’Anglaterra. Curiosament, no recordo cap anècdota especial d’ell. En canvi, aquell dia el seu bateria, **Alan Young**, va acabar dormint a casa meva. Tampoc recordo el motiu, però per lògica potser alguna festa “post-concert” va acabar més tard del que estava previst...

A Alvin també el vaig acompanyar, en una altra ocasió, a un bolo que va fer a Roses, on el devia portar Manolo Ibarro, que durant una època que es va dedicar a organitzar “mogudes musicals” fora de Cerdanyola. Després, vam anar a fer unes copes amb ell i la seva dona a un local de la Diagonal de Barcelona. Tot plegat, una experiència molt bonica. ❑

La Roser, al camerino de l'Alvin

El mític Alvin Lee ("The Fastest Guitar In The West") va ser el protagonista, segons alguns crítics musicals, d'un dels moments més icònics de tota la història del rock: la seva actuació (amb els Ten Years After) al festival de Woodstock. Roser, però, no guarda gaires records del seu pas per l'Ateneu. En canvi, sí que conserva al seu arxiu documents relacionats amb la visita.

Otis Rush (1995)

Un guitarrista llegendari... que potser no sabia escriure

AMB UN ESTIL DE TOCAR LA GUITARRA ÚNIC I DISTINTIU, RUSH VA INFLUÏR A GUITARRISTES TANT RECONEGUTS COM ERIC CLAPTON, QUE EL CITAVA ENTRE LES SEVES INFLUÈNCIES. ELS SEUS PRIMERS ENREGISTRAMENTS DISCOGRÀFICS SON DEL 1956. MALGRAT HAVER INFLUÏT EN MOLTS BLUESMEN ALS DOS COSTATS DE L'ATLÀNTIC, MAI VA ASSOLIR UN GRAN ÈXIT, LA QUAL COSA EL VA PORTAR A ESTAR MOLTS ANYS SENSE ACTUAR NI ENREGISTRAR DISCOS.

"Va ser d'aquells artistes que no va demanar absolutament res durant la seva visita"

Carra recorda...

"El vaig anar a buscar a l'aeroport i -com sempre- em vaig posar a la seva disposició per al que fos, durant els dies que seria per aquí. No recordo que em cap moment em demanés res en absolut. El que sí recordo clarament és el seu concert, que va ser al·lucinant Quan va baixar de l'escenari, va anar un munt de gent a demanar-li autògrafs i fer-se fotos amb ell. Jo em vaig quedar allà a prop, per controlar la situació i estar pendent de si volia alguna cosa o necessitava el que fos. En principi tot anava bé i em va semblar que ell estava gaudint del contacte amb la gent. gaudint del contacte amb els fans. Quan, de cop i volta, m'adono de que -potser- ho estava començant a passar malament, i em vaig posar alerta, per si m'havia de dir el que fos. No ho va fer. Però a mí em semblava clar que tenia problemes. I em va sembla que potser el problema era que no sabia escriure...

Rush, a l'escenari de l'Ateneu

Allò em va impactar. Com era possible que aquell paio tant genial, que

feia una música que havia inspirat a tanta gent a tants països i que dominava la guitarra com ningú... després tingués problemes per fer una cosa que per a tots nosaltres és tant bàsica com utilitzar un bolígraf...

D'aquell mateix concert va sortir una anècdota que sempre he recordat amb molt "carinyo". Una noia es va marejar i diria que fins i tot es va desmaiar. Total, la vaig atendre i vaig estar amb ella fins que es va recuperar. Quan vaig estar segur de que estava bé, ens vam dir adéu i no li vaig donar més importància. Doncs als pocs dies, mentre estava jo treballant a l'Ateneu, arriba un ram de flors espectacular a la meva atenció. Quin detall! ❑

Amb Manolo Ibarro, ideòleg, impulsor i durant molts anys un dels principals responsables del Festival

Amb l'enyorat Amadeu Casas, un dels guitarristes de blues més importants del nostre país

Mick Taylor (1996)

El dia que un Rolling Stone va sopar a "El Viejo Roble"

Mick Taylor és considerat un dels guitarristes més elegants de tota la història del rock. va ser membre dels Rolling Stones entre 1969 i 1974, aportant el seu virtuosisme a àlbums clau com Sticky Fingers. Va decidir marxar de la banda per la falta de crèdit en les composicions, tensions internes i el desig de protegir la seva salut davant el caòtic estil de vida del grup. Abans havia destacat amb John Mayall & the Bluesbreakers i, posteriorment, va col.laborar amb grans artistes com Bob Dylan.

"Taylor va portar a Cerdanyola a alguns dels músics més cotitzats del moment"

"Mentre estàvem sopant, un dels membres de la banda li va sonar el telèfon... era Tina Turner!!!"

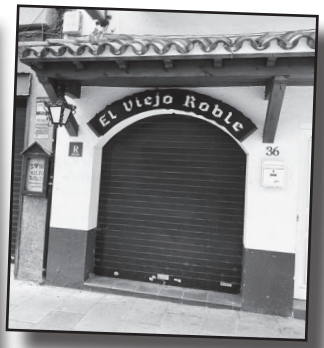
Carra recorda...

"Va venir amb una banda de "all-stars". Els vaig anar a buscar a l'aeroport. Em va donar la sensació de que alguns baixaven de l'avió, ja, bastant "entonats". Els vam portar a sopar a "El Viejo Roble". Guitarrista de Pink Floyd, baixista de Gary Moore, teclista dels Pretenders... em fa poc dir-ho malament, estic parlant de memòria. Total, que a mig sopar, a un d'ells li sona el telèfon. L'agafa... i era Tina Turner, que li demanava si podia anar amb ell a una sessió d'enregistrament. I el tio li diu alguna cosa com "no puc, estic de gira, ara tocarem al Festival de Blues de Cerdanyola"... Jo flipava". ❑

Mick Taylor, segon per l'esquerra, entre Charlie Watts i Mick Jagger

"El Viejo Roble. Aquí comió un Rolling Stone". Una placa que algú hagués pogut instal·lar...

La "superbanda" de Mick Taylor eren Kuma Harda (baix. Van Morrison, Kate Bush, Gary Moore...) - Max Middleton (teclats. Jeff Beck, Jack Bruce...) - Blair Cunningham (bateria. Pretenders, Sade, Paul McCartney, Tina Turner...) - Robert Ahwai (guitarra. Marvin Gaye, Chris Rea...) - Snowy White (guitarra. Peter Green, Thin Lizzy...)

Charles Brown (1997)

El venerable pianista... que va destrossar l'hotel al més pur estil "rock star"

QUAN VA VENIR A CERDANYOLA, EL VENERABLE CHARLES BROWN ERA JA UNA LLEGENDA DEL BLUES... QUE S'ACOSTAVA ALS 80 ANYS. ENCARA AIXÍ, EL LLEGENDARI MÚSIC, FAMÓS DES DELS ANYS ANYS 40 GRÀCIES A CLÀSSICS COM "DRIFTIN' BLUES" I "MERRY CHRISTMAS BABY" I QUE VA SER INCLÒS AL "ROCK HALL OF FAME" AL 1999 VA PROVOCAR UN DELS INCIDENTS QUE ENCARA DEUEN RECORDAR A L'HOTEL DEL CAMPUS DE LA UAB.

Carra recorda...

"El seu vol arribava a primera hora del matí. El vaig recollir i el vaig portar a Cerdanyola, sense problemes. Tot correcte. Però mentre anavem a Cerdanyola em va dir que li sabia malament complicar-me la vida, però que em tocaria tornar a l'aeroport perquè en un altre avió que arribava en poques venien des de San Francisco- "dues amigues seves" que volien veure la seva actuació a Cerdanyola. Tot plegat, era sorprenent. Però com ja he dit abans, jo estava a disposició dels

"Dues noies venien de Canadà, via San Francisco, per veure un concert a Cerdanyola? Desseguida vaig pensar que tindriem problemes"

músics com a responsable d'acompanyar-los en tot moment mentre estessin a Cerdanyola. Per tant, np li vaig donar gaires voltes. El problemes, però, van començar des d'un primer moment. Recordem que internet era encara, aquells dies, una eina que es començava a implantar. Igual que els mòbils. La major part de temes burocràtics es resolien encara a cop de fax. I els més veterans recordaran perfectament el que passava quan a un fax se li començava a acabar el tòner. Moltes vegades la documentació que t'arribava gairebé no era legible. Doncs aquest era el cas. Em van donar una fulla per anar a buscar a la seva amiga on no es llegien bé ni els noms de les noies, ni la data del vol, ni l'hora en que arribava a Barcelona... Un desastre. Només sabia que el vol venia via San Francisco. Però el sol fet de que dues senyores (ja tenien una certa edat) fessin un vol de tretze hores per venir a un concert a Cerdanyola... era com a mínim sorprenent.

Però vaja. Cap problema. Jo havia de fer la meva feina. Vaig tornar a l'aroport, em vaig asseure a la zona d'arribades i vaig pensar que, com sempre, ja m'empescaria la forma de solventar el tema. Però va passar una hora, dos, tres... i a cap dels vols que venia de San Francisco ni dels Estats Units baixava ningú que poguessin ser aquelles dones. Total, que al final vaig buscar una cabina telefònica i vaig trucar a Albert Puig, un dels responsables del Festival, per explicar el que estava passant. I tot just quan l'Albert s'havia posat al telèfon... vaig veure de lluny a dues persones que vaig tenir clar que eren les que jo buscava. Vaig penjar el telèfon i vaig anar cap a elles.

Eren dues senyores, evidentment despistades i que estaven tant nervioses com jo. Resulta que havien vingut en un vol anterior, que feia estona que havia aterrat. Quan van sentir que deia les paraules "Charles Brown" se'm volien menjar a petons i abraçades.

En resum. No parlaven el nostre idioma i tampoc tenien clar on havien d'anar, o sigui que tampoc podien agafar un taxi. I no sabien què fer ni a on trucar. Les vaig muntar a la furgoneta i les vaig portar a l'hotel de la Universitat Autònoma

Un dels moments més difícils per a Xavi Gordo

Al final, Charles Brown va fer el seu concert a l'Ateneu. Un concert memorable. Un altre més dels que ja a aquelles alçades estàvem acostu-

mats. Ens va demostrar perquè era una llegenda viva del blues i que, encara que ja era un senyor d'una certa edat, conservava intacte el seu talent. Però al final, com jo m'ensumava... el problemes van arribar.

"L'Hotel de la Vila Universitària va haver de tancar durant dies l'habitació de Brown abans de que tornés a ser habitable"

I van arribar al matí següent, quan ell ja havia marxat de l'hotel. Prefereixo no entrar en masses detalls, encara que és un episodi que ha corregut molt pel poble, i pel que veig la versió que ha corregut és bastant correcta. El cas és que la direcció de l'hotel va trucar indignada a l'Ajuntament, exigint parlar amb algun càrrec directiu de forma urgent. Al final, el tema va arribar al Xavi Gordo. Li van exigir que anés immediatament a l'hotel perquè pogués veure amb els seus propis ulls l'estat en el qual Brown i les seves amigues havien deixat l'habitació. Deien que mai havien vist una cosa similar, que no sabien com havien pogut fer el que havien fet, i que aquella habitació estaria tancada molts dies, perquè s'havia de desinfectar i pintar sencera. El Xavi Gordo va anar, va comprovar, es va admirar, va dir que li pasessin la factura que fos, que es pagaria sense discutir... i es va fer un pacte de silenci sobre el tema. Que crec que, fins i tot avui, hem de mantenir, encara que sigui en part... ❑

Charlie Musselwhite (1998)

El dia que el Carra va fer de traductor a una roda de premsa... sense saber parlar anglès

MUSSELWHITE ÉS UNA ALTRA LLEGENDA DEL BLUES. ÉS UN DELS MÚSICS BLANCS QUE VAN ASSOLIR LA FAMA A FINALS DELS ANYS 60, DURANT EL REVIVAL DEL BLUES PROVOCAT, EN BONA PART, PELS ROLLING STONES I QUE VA FER AFLORAR TAMBÉ A TALENTS DE LA TALLA DE MIKE BLOOMFIELD O PAUL BUTTERFIELD. DAN AYKROYD RECONEIX QUE ES VA INSPIRAR EN ELL PER CREAR EL SEU PERSONATGE A LA MÍTICA PEL.LÍCULA "THE BLUES BROTHERS"

"Jo no parlo anglès, però em va semblar que això no seria un gran problema per fer de traductor"

"Vaig tenir el privilegi d'escoltar un disc de Musselwhite que encara no havia sortit al carrer"

Carra recorda...

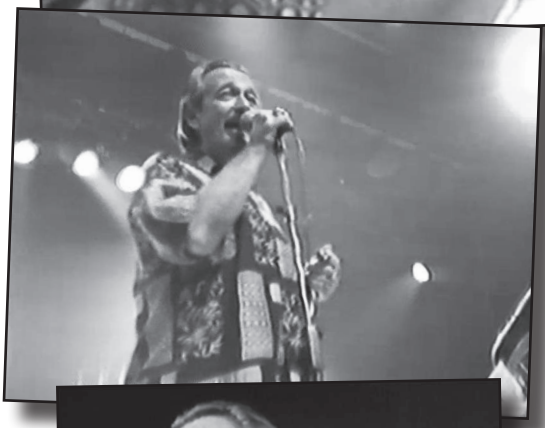
"A Musselwhite no el vaig anar a buscar a l'aeroport, no sé com va arribar. Però sí que recordo perfectament el dia que vaig acompanyar a **Manolo Ibarro** i **Albert Puig** a l'hotel de Barcelona on s'estava, i on s'havia programat una roda de premsa.

Però... "va saltar el problema". De camí cap allà, a la Meridiana, quan ja hi havia alguns periodistes -i per tant sense capacitat de reacció- ens diuen que hi hagut un problema de darrera hora i que el traductor que s'havia contractat per fer la roda de premsa no podria venir. Ia mí no se'm va acudir altra cosa que dir que tranquils, que no passava res. Que ja feia jo de traductor. I ells es miren, en miren, i en diuen que OK, que endavant.

Hi havia un petit problema... jo no parlo anglès. Només domino les quatre paraules imprescindibles per saludar als artistes que anava a buscar a l'aeroport, o on fos. Però poca cosa més. Però van decidir fer-ho així. Jo vaig pensar... "ja m'esforçaré".

En realitat, jo estava tranquil, perquè vaig pensar... "els periodistes segur que parlen anglès, ja anirem fent". I per sort així era. No vaig haver de traduïr gaires coses. Però algunes, sí. Sorprenentment, ningú deia res. Menys una persona. La dona de Charlie Musselshite, que jo notava que em mirava molt fixament, amb una cara cada cop més rara. Però tampoc deia res. Al final, quan va acabar la roda de premsa, em va venir a buscar, em va apartar de la resta de la gent i molt educadament, em va demanar que

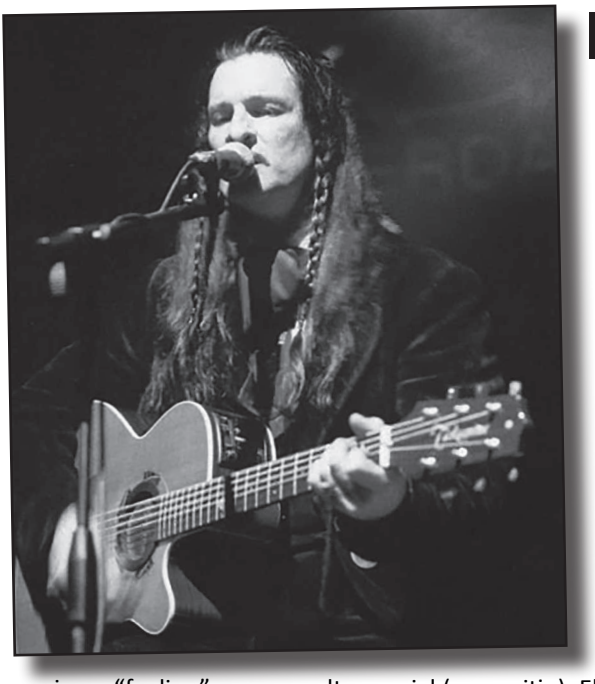
per favor al dia següent m'agrairia molt que li fes arribar els retalls de tots els articles que es publiquessin a la premsa. Jo li vaig assegurar que així ho faria. I així ho vaig fer. Suposo que tots devien estar bé perquè, fins on jo no sé, no vam rebre cap queixa.

Una altra cosa que recordo com un moment molt especial va ser quan, a la furgoneta, mentre el portava a l'hotel després de la prova de so, va treure un cassette amb el darrer disc que havia enregistrat (amb la Vieja Tropa Santiaguera) i que encara no s'havia comercialitzat. Em va demanar que el posés al "cassette" de la "furgo". Volia veure com s'escoltava en un cotxe. Va ser fabulós. Com també va ser fabulós el concert que va fer a l'Ateneu. ❑

Willy de Ville (1999)

“Sempre recordaré el trajecte amb furgoneta entre l’hotel i l’Ateneu. Em va impactar el seu carisma”

Willy DeVille va ser un cantant i compositor estatunidenc, líder de la banda Mink DeVille i una figura de culte que va barrejar rock, blues, soul, ritmes llatins i música de Nova Orleans. Després de dissoldre el grup, va continuar una aclamada carrera en solitari a Europa, destacant per la seva veu estripada i la seva elegància de personatge de pel.lícula negra. És recordat com un dels artistes més autèntics i originals de la seva generació.

Carra recorda...

“El vaig anar a buscar a l’aeroport. Encara que era una persona bastant popular, pel que sé fins i tot havia fet ja alguna pel·lícula, com era habitual va sortir amb tota la gent, i ningú li feia cap cas. Ens vam ficar a la furgoneta, li vaig explicar com vaig poder el Planning previst, i recordo que el primer que vaig pensar és que era una persona amb un carisma i un magnetisme molt especial, que t’atrapava. Per primer cop vaig entendre el poder que tenen les persones que tenen la capacitat d’organitzar sectes, perquè els altres els segueixen. Willy de Ville era així. Desprenia un “feeling” o aura molt especial (en positiu). El vaig deixar a l’hotel. Ell tocava al dia següent.

Vam sopar amb ell. L’Albert, el Manolo... tota la colla del festival. Jo no coneixia molt la seva música però repeteixo que em va impactar moltíssim el seu carisma. Durant

aquell dia jo anava amunt i avall amb la furgoneta, i en un moment determinat vaig deixar a l'hotel a un grup que acabava de fer la seva prova de só. I quan ja marxava amb la furgoneta, apareix de cop el Willy, m'atura i em pregunta si anava cap al teatre. Li vaig dir que sí, i em diu "doncs vinc amb tú". I es puja al meu costat. I un altre cop vaig sentir com aquest magnetisme que emanava. Després, un cop al teatre, el vaig perdre de vista. Jo no ho vaig veure, però expliquen –i hi ha fotos- que mentre al teatre es feia el Festival de Blues ell va decidir baixar a la Peña Flamenca, on estaven fer un concert al tablao. I es va afegir a la festa. Es va afegir amb tanta intensitat, que es va posar malalt i al dia següent va estar a punt de no poder actuar. Van haver de trucar a un metge. ❑

"El dia abans del seu concert, es va presentar per sorpresa a la Peña Flamenca i es va afegir a la festa"

"El dia que havia d'actuar estava 'indisposat' i vam estar a punt d'haver de suspendre la seva actuació"

Només un pocs privilegiats van poder seguir el show improvisat de Willy deVille a la Casa de Andalucía de Cerdanyola, que encara estava als baixos de l'Ateneu

Roser recorda...

"Estavem aconseguint que DeVille no s'apropés a l'alcohol... fins que va arribar el Carra"

Roser & Willy (& guitar), a la "furgoneta" dels "runners"

"El manager de Willy ens havia dit que el vigilessim de molt a prop i no sortís de festa. Però va saber que hi havia festa flamenca a l'Ateneu"

"Pel que fa a aquest tema, he de dir que els meus records i els del el Carra no son del tot similars. D'entrada, recordo estar sopant amb Willy DeVille, que era també ja en aquell moment una estrella internacional de primer ordre. No recordo exactament qui hi havia al sopar, però gariebé segur devien estar com a mínim **Manolo Ibarro**, **Albert Puig**, i potser **Xavi Gordo**. També tinc clarríssim que el seu mànager ens havia dit que fessim tot el que fos necessari per aconseguir que no ingerís ni una gota d'alcohol ni sortís de festa abans del concert. Una mica en plan *"El Willy es como los gremlins. Si bebe, todos sabemos cómo se va a transformar..."*. I estavem aconseguint. S'estava portant de conya. Tot tranquil, tot bé, i sense alcohol...

I de cop i volta -o així ho recordo jo- arriba el Carra i deixa anar "como ni nada" que aquella nit hi ha concert a la Peña Flamenca!!! Ens vam quedar tots mirant-lo amb estupor. L'haguessim matat. Perquè anar a la Peña Flamenca i pretendre que no hi hagi alcohol era

totalment impossible. Willy va dir immediatament que volia anar i que el portéssim. "Y para allá que nos fuimos"... En aquest punt, he d'afegir que Carra sempre diu que NO va ser ell qui va aportar aquella informació clau a la vetllada. Que va ser una altra persona. Potser mai ho sabrem. Sigui com sigui, algú ho va dir. I el vam haver de portar a la Peña Flamenca.

"A la Peña Flamenca, De Ville va deixar a tothom al·lucinat amb el seu comportament, fins que Ibarro va haver d'explicar que era una estrella del rock dels EEUU"

Un cop allà, ens vam assegure a la darrera fila i -evidentment- va aparèixer a la taula una ampolla de ví. I aleshores va començar una situació molt divertida perquè era una nit de "cante jondo", on es suposa que el públic ha d'estar en silenci per no trencar la màgia. Y el Willy, després de cada tema, s'aixecava a aplaudir i cridar amb entusiasme "¡Olé! ¡Olé!". Només ho feia ell, però això li era igual. I cada vegada, la gent es girava i el mirava amb estupor. Perquè, a més, "les pintes" que portava eren totalment atípiques per a un local com aquell. Al final, algú del festival, potser Manolo Ibarro (1), es va veure obligat a explicar discretament als responsables de la Peña que aquell senyor "tan raro" era un cantant nord-americà de fama mundial i que el disculpessin. Quan van saber això, el van convidar a pujar a l'escenari. Afortunadament, per allà voltava **Pepe Urbano**, en aquells moments fotògraf municipal i gran aficionat al flamenc, que va immortalitzar el moment. En definitiva, entre les emocions i el vi el Willy es va posar "a tope". Que era el que volíem evitar.

De Ville amb Mark Knopfler, que va produïr el seu primer LP en solitari i portada de "Demasiado Corazón", potser el seu hit més popular

El matí següent de la "juerga flamenca" de Willy DeVille

Al dia següent, em sona el telèfon i em diuen que el DeVille està molt malalt, que potser no pugui actuar i que truqui al CAP per demanar un metge. I al CAP, lògicament, em contesten que no tenen ni idea de qui és "aquest Willy De Ville" i que si es troba malament, que vagi a fer cua com tothom. I De Ville, "en plan estrella", que ni de conya i que li portem un metge a l'hotel. Al final -no sé com- vam aconseguir un doctor. I aleshores em demanen que vagi corrent a l'hotel per fer de traductora.

Total, vaig a l'hotel, em presento al metge,

(1) Manolo Ibarro diu que ell no va anar a la Peña Flamenca. No sap qui va fer aquest paper, opina que possiblement podria ser "el Rigo", que voltava molt per la Peña

pugem a l'habitació, truquem a la porta i durant una bona estona no surt ningú. I jo pensant... *"a ver si se ha muerto, y al final resulta que el Willy de Ville fallece por culpa de una juerga en la Peña Flamenca de Cerdanyola..."*. Fins que de cop i volta s'obre l'ascensor, i surt el tio, vestit en plan "rock star" i fotent crits, dient "Roseeeeerrrrr!!!" i va i m'abraça. Eren les 10 del matí, i el tio ja portava el vestit d'escenari. El metge flipava. I em pregunta... "¿¿¿¿este es el que estaba enfermo????". Jo no sabia quina cara posar. Total, el revisa, diu que no té res greu, i li recepta Codeina. Que el Carra va haver d'anar corrent a buscar a la farmàcia. I ens diu que la prengui amb precaució. Més concretament, "dos sorbitos por la mañana, dos al mediodía y dos antes de salir a actuar". I marxa. No sense abans dir-me, amb mirada acusadora... "me hubiesen tenido que decir que el paciente es toxicómano". I jo fent-me la boja, com si no sabés res...

Al final arriba el Carra de la farmàcia, li dona la codeina... i ni sorbitos de narices. El Willy agafa l'ampolla i se la fot gairebé sencera de dos glops. Un cop més, tots acollonits. A veure ara què passa... Per sort, no va passar res més i va fer un concert memorable. ❑

Popa Chubby (1999)
La samarreta perduda de Popa Chubby

Popa Chubby (el seu nom real és Ted Horowitz) és un guitarrista, cantant i compositor nord-americà de blues i rock urbà. És famós pel seu estil musical cru, potent i cosmopolita, que fusiona el blues tradicional amb el rock, el funk i l'actitud del punk.

Roser recorda...

"La de Popa Chubby és una anècdota menor, molt petita, però que a mi em fa molta gràcia. Em va tocar anar-lo a buscar-lo amb la furgoneta. Era un senyor enorme, "tan ancho como largo". Un veritable gegant, que imposava amb la seva presència física. I un cop feta la seva actuació, també em va tocar dur-lo de tornada a l'aeroport. Total, que quan ja havia marxat de cop i volta em trobo a la furgoneta una samarreta immensa, evidentment seva, i totalment suada, perquè devia ser la que havia utilitzat al seu concert a l'Ateneu. I me la vaig quedar com a record. El que passa és que no la vaig netejar, la vaig ficar a una bossa de plàstic i, tota suada, va estar al garatge de casa meva durant molts anys. I la vaig oblidar totalment.

Fins que, anys després, vaig veure que tornava a actuar al festival, en una de les etapes a les quals jo no estava col·laborant perquè havia agafat la coordinació un altre equip de persones. Però vaig recordar la samarreta, i com la meva curta experiència amb ell havia estat molt agradable em va semblar un gest simpàtic poder-li retornar. Et pots imaginar com estava després de tants anys a una bossa de plàstic i encara amb la suor del primer concert. Però vaja.

Retornant la samarreta perduda

La vaig netejar, la vaig mig planxar com vaig poder i vaig anar al seu concert amb el meu germà Miquel i un amic seu, també fotògraf de premsa, que es diu Ferran Sendra.

Després de l'actuació, va baixar a signar autògrafs. Em vaig acostar, li vaig dir que tenia una cosa seva i se la vaig donar. Fos o no fos cert, em va dir que em recordava, i que havia estat molt de temps buscant aquella samarreta, que era una de les seves favorites. Com et deia, una anècdota menor, però que a mí em va fer molta il·lusió. ❑

2015 - 2026. Nova etapa al festival. José A. Guillem agafa el control

Entre els anys 2000 i 2015, tant Roser com Carra van deixar de formar part de la primera línia d'organització del Festival, que va passar a ser coordinat per diverses persones i entitats (Oriol Carbonell, els Amics del Blues de Cerdanyola, Jacinto Muñoz, La Tía Felipa...) i en algun moment fins i tot va estar a punt de desaparéixer o va passar a ser bi-anual, degut a moments de crisi econòmica. Però això son altres històries. Al 2015 l'Ajuntament encarrega (sàvia decisió!) la seva coordinació a J.A. Guillem, que el primer que fa és organitzar una comissió amb persones que haguessin tingut en el passat relació amb el mateix. Amb algunes altes i baixes, el nucli central el podeu veure al pòster central (pàgina 32). Carra i Anglarill tornen al Festival. I fins avui (2026) allà continuen. I amb ganes de continuar el que calgui. Encara que, com expliquen, "ara les coses són molt diferents"...

Carra i Roser diuen...

“Ara, tot és diferent”...

Com ja s’ha dit, després d’uns anys d’haver desconnectat de l’organització del festival, Carra i Roser van tornar a involucrar-se al mateix, ara com a membres de la Comissió Organitzadora que va posar en marxa **José A. Guillem**, funcionari munipal (i músic!!!) al qual l’Ajuntament va encarregar la coordinació de l’esdeveniment , després d’uns anys difícils, durant els quals es va fins i tot pensar que el certàmen podia arribar a desaparèixer. De fet, durant un temps va passar a ser bianual. La crisi econòmica internacional del 2008 va posar les coses molt difícils a les activitats culturals a tot arreu, i Cerdanyola no va ser una excepció. A la nova comissió hi havia gairebé la totalitat de les figures que havien posat en marxa i dirigit el festival durant molts anys (Manolo Ibarro, Albert Puig, Toni Álvaro, Siscu Campos...). Ara, amb un tècnic al capdavant apassionat pel tema i noves incorporacions com les d’ Ángel Martínez (El Último Tren) i ells mateixos, ara ja no com a “runners” sino formant part de la “cúpula pensant”, iniciaven una nova etapa de col·laboració amb el festival. Però amb unes dinàmiques molt diferents.

Menys pressupostos, i unes dinàmiques més professionals

Ara -diuen- les estructures professionals de les gires han canviat molt. En certa forma, son més professionals que abans. Això dificulta un contacte (potser caldria dir un “colegueo” tan intens com el que abans es podia tenir amb els artistes. D’altra banda, els pressupostos no han arribat a ser mai com els que durant uns anys es van tenir. Entre d’altres conseqüències... ja no hi ha partida per “sopar amb els artistes”. Això també dificulta el contacte directe. En conseqüència, durant els darrers anys les anècdotes i vivències personals s’han reduït de forma radical... ❑

Mike Sánchez (2018)

El bluesman que va deixar Londres per gaudir una vida rural a Ávila

MIGUEL (MIKE) SÁNCHEZ ÉS UN BLUESMAN D'ASCENDÈNCIA HISPANO-ANGLESA, CONEGUT SOBRE TOT PER LA SEVA COL. LABORACIÓ AMB BANDES COM ELS BIG TOWN PLAYBOYS O ELS RHYTHM KINGS DE L'EX ROLLING STONE BILL WYMAN. DES DE FA UNS ANYS, VA DEIXAR LONDRES PER AFINCAR-SE A UN POBLET ESPANYOL. A AQUESTA NOVA VISITA AL FESTIVAL VA OFERIR UN DUET AMB LLUÍS COLOMA AL PATI DEL MUSEU D'ART.

"Sánchez em va dir que amb els diners que havia guanyat a Cerdanyola es compraria un petit ramat de cabres"

Carra recorda...

"A Sánchez no recordo anar-lo a buscar a l'aeroport, però sí que recordo perfectament que el vaig haver de dur allà perquè agafés el vol de tornada a casa. Em va explicar tot un seguit de coses que em van fer molta gràcia. D'entrada, que s'havia venut la seva casa a Londres per comprar-ne una a un poblet de muntanya a Àvila, on vivia. També em va dir que amb el que havia guanyat tocant a Cerdanyola, podia comprar-se una cabra. Es veu que vivia a un poblet, en mig de la muntanya, i que portava una vida molt propera a la

natura. També em va parlar d'una teoria que diu que el món en realitat no el governen els polítics, si no una mena de "secta" composada per algunes de les persones més riques del món, i que son els que realment mouen els fils des de la foscor. I que un dels objectius d'aquest grup era solventar l'excés de població del planeta". ❑

JP Bimeni (2022)

Fugint de la policia local des de la porta de Cal Pintxo

JP Bimeni va néixer en el si de la família reial de Burundi. durant la guerra civil de 1993, va presenciar com la majoria dels seus companys de classe eren assassinats i ell va sobreviure a dos trets, un dels quals li va perforar un pulmó. Després de rebre asil polític al Regne Unit va canalitzar tot aquest dolor a través de la música, convertint-se en un cantant reconegut a nivell internacional.

"Quan va veure a la policia, Bimeni es va aixecar, va a començar a còrrer com un boig Carrer Sant Ramon avall i mai més el vam tornar a veure"

Roser recorda...

"La visita de JP Bimeni ja va començar de forma atípica, perquè ens va costar molt trobar-nos a l'aeroport. I això, "en plena era del telèfon mòbil", ja no passava mai. Quan al final ho vam aconseguir ens vam fer una abraçada enorme, com si ens coneguessim de tota la vida.

Però el millor va venir després, quan va acabar el concert i vam anar a fer una copa a Cal Pintxo. Encara estavem amb les restriccions sanitàries del COVID. Els bars havien de tancar a una hora molt concreta i si no ho feies, la policia anava passant per assegurar que això es fes.

Total, que estavem allà, xerrant tranquilament a la terrasseta del Pintxo al Carrer Sant Ramon quan veiem com, de lluny, s'acosta la patrulla de la policia municipal. I de cop i volta, el Bimeni i els seus acompanyants, sense

dir res ni acomiadar-se, s'aixequen i es possen a còrrer com bojos!!! Ens vam quedar alucinats. No els vam tornar a veure més.

No ho vaig entendre fins passat un temps, quan llegint un article sobre ell a una revista musical vaig saber que és descendent de la família real de Burundi. Al 1983 al seu país es va produïr una revolució i grups d'homes uniformats van massacrar a gent per tot el país i a ell gairebé el van matar. Des d'aquell moment -sembla- té pànic als uniformes. ❑

2026. El Carra es jubila!!!

Valoració de gairebé 40 anys de Festival de Blues de Cerdanyola

Quan aquest "llibret-fanzine" vegi la llum (octubre del 2026) farà ja uns mesos que Carra s'haurà jubilat, després de gairebé mig segle treballant -des de l'Ajuntament i l'Ateneu- per la cultura de Cerdanyola i pel festival de Blues... fins i tot des d'abans de que aquest existís. Arriba el moment de dedicar-se al 100 % a la música. I al festival, amb el qual vol seguir col·laborant, des d'allà on pugui ser més útil.

Aquest 2026, el Carra s'ha jubilat. De la seva feina a la Casa Gran, però no de la seva passió per la música, el Blues i el Festival, tres temes als quals ara planeja dedicar molt més temps que abans. Arriba, doncs, el moment de fer balanç. Un balanç que fa globalment amb la Roser, la seva companya en tantes aventures i moments inoblidables viscuts gràcies al Festival de Blues. Un festival que consideren que ha estat molt important per a Cerdanyola des de la seva creació. Però que encara ho podria ser molt més, si s'apostés per ell de forma més decidida.

Carra, al 2025, sonoritzant a la Coral Cerdanyola. Aquell dia vam poder escoltar a una ex-alcaldessa de Cerdanyola cantant temes de Bob Dylan

Un petit miracle que caldria conservar

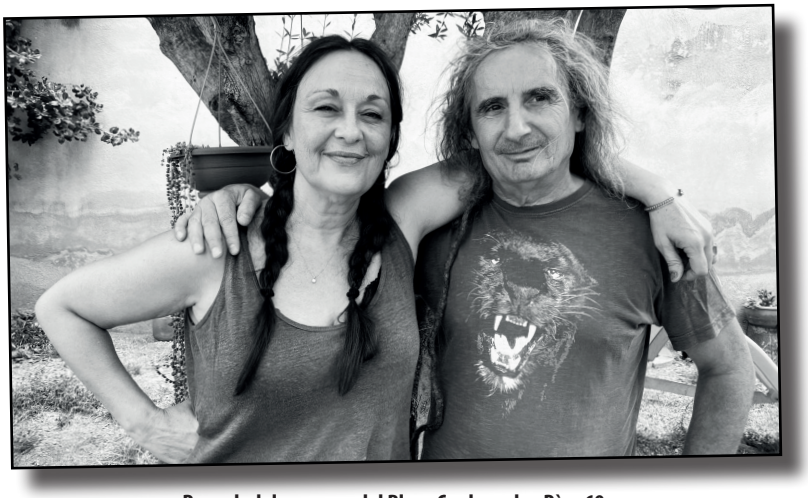
"El sol fet de que el festival existeixi i que s'hagi mantingut gairebé quatre dècades", comenta Carra, "ja és tot un èxit. Ja he explicat com, quan jo era adolescent, em feia molta enveja veure com a altres ciutats tenien coses que aquí no podiem ni somiar.

Com una emissora de ràdio, un Ateneu de Cultura o... festivals musicals. Ara, tot això (amb els matissos que vulguis) ho tenim. Per tant -globalment- està clar que Cerdanyola -com. segurament, totes les poblacions del nostre entorn- ha millorat moltíssim amb el temps". Una opinió amb la qual coincideix Roser: "crec que el festival de blues, com totes les activitats culturals que l'Ajuntament organitza directament o amb les quals col·labora tenen fan una funció social de gran importància, de la qual no es parla gairebé mai: a més de portar la cultura a la nostra ciutat, son un recurs per a que moltes persones poguem fer activitats molt enriquidores que en certa forma ens canvien la vida. En el meu cas, quan en va 'reclutar' el Manolo Ibarro, jo tenia una bona feina que em permetia guanyar-me la vida... però que no m'aportava res a nivell personal. Gràcies al festival, en gran part em vaig poder realitzar fent coses que m'apassionen". Per tant, la sola existència del festival és quelcom del que crec que tots plegats hem d'estar orgullosos".

Cal un impuls nou: al Festival i a les activitats culturals en general

Durant els darrers anys -opinen tots dos- el Festival ha tingut encara moments tant brillants com el que es va fer durant la pandèmia, on Ajuntament va apostar per organitzar-lo per donar suport al món de la cultura, la cual cosa va ser molt valorada pels músics. Però, en general, des de fa ja molts anys, detecten que s'ha entrat en una certa atonia que caldria corretgir.

"Potser no sigui només cosa del festival i potser no sigui només cosa de Cerdanyola però la veritat és que l'entusiasme dels primers anys ja no hi és, i els pressupostos que es van reduïr durant les diverses crisis econòmiques mai es van recuperar. L'actual ajuntament ha aconseguit resoldre alguns problemes burocràtics que feia molts anys que arrastravem i que algun any van estar a punt de motivar la suspensió del festival. Ara, estaria bé que detectés que el Blues de Cerdanyola es podria aconseguir en un important pol d'atracció turístic per a la ciutat, com altres festivals ho son en altres llocs del país o de l'estranger. Però per aconseguir-ho, caldria recuperar els pressupostos que vam tenir en altres moments". ❑

Records dels runners del Blues Cerdanyola - Pàg. 69

CAL PINTXO
BOOKS & FANZINES

NO és una publicació oficial del

Blues de Cerdanyola
FESTIVAL INTERNACIONAL DE BLUES

Amb el suport de:

ImprentaMUR
Arts i Disseny Gràfics